

Ročník
XXXVI.

Číslo 6.

S
v
ä
t
á

Rodina

Jún 1943

OBSAH.

Július Šimko: Potrebujeme sedem darov Ducha svätého. — Sv. Otec Pius XII.: Modlitba v dnešných časoch. — J. Dragoš-Alžbetinčan: Pred oltár... — Hľadám seba. Preložila Thea Rjachinová. — „Viem, komu som uveril.“ Píše: J. Dragoš-Alžbetinčan. — Tajomstvo šťastia. Z nem.: Š. Haško. — Bolesť očisťuje dušu z vín. Prel. M. — Juraj Geravčan: Júnové spievanky. Mravná ochrana dieťok. — Vítazoslav Starohájsky: Starý pán učiteľ a jeho kvetinky. — KTK: Mravný význam filmu. — Katolícke časovosti.

SVÄTÁ OMŠA za horľiteľov, odberateľov a čitateľov Sv. Rodiny je vždy vo štvrtok po prvom piatku.

Na sv. misie obetovali:

Z pohrebu J. Blaščakovej, Granč-Petrovce 88 Ks, soss. M. Lutrová. — Z pohrebu Št. Macaka, Granč-Petrovce 50 Ks, soss. J. Macak st. na rozšírenie kat. tlače. — Zo svadby A. Ježika a V. Zeleniakovej, V. Hradná 66 Ks, zaslal svadobný otec J. Ježik na podporu Sv. Rodiny. — A. Hodermarská, Levoča z pokladničky sv. Terezy na misie 36 Ks. — Z pohrebu M. Summerlingovej, Smižany 105 Ks. — M. Štofková, Vehec na podporu Sv. Rodiny 20 Ks. — L. Mačúra, Sp. Matiašovce 50 Ks, na poh. d. Jozef. — Z krstín Fr. Vargu, Ličartovce 50 Ks na poh. d. František a Rozália. — J. Pavelek, Vitánová na sv. misie 50 Ks. — A. Kelemešová, M. Kočanová a A. Ferková, Chmin. Nová Ves 35 Ks na podporu Sv. Rodiny. — H. Pišarčíková, Jezersko na podp. Sv. Rodiny 20 Ks, na poh. d. Michal 30 Ks. — Ženy združenia sv. Jozefa, Domanovce 100 Ks. — G. Pramuková, Domanovce 20 Ks. — A. Višňovská, Rus. Nová Ves nasbíerala na krstínach 54.50 Ks, na katol. misie. — M. Perignátová, Kežmarok 50 Ks na pokr. poh. detí. — Milosrdné sestry, Ružomberok, štát, nemocnica 130 Ks, na sv. misie. — Regrúti z Babína na pokr. poh. dieťaťa 44 Ks, poslal rím.-kat. farský úrad. — Stanislav Chmeľ, Spiš, Stará Ves na zámorské misie 100 Ks. — Z krstín u Št. Fenika, Klin 75 Ks, soss. A. Gromadová na poh. d. Anna, František a Štefan. — Z krstín u M. Kravaka, Klin 75 Ks, soss. A. Gromadová na poh. d. Matej, Jozef a Veronika. — J. B. O. Lokca na pokr. poh. detí 100 Ks. — Z krstín u Františka Rigalu, Zabidovo sa sossbíerala 95 Ks na pokrstenie pohanských detí. — Zo svadby Floriána Karkošku a K. Gužakovej, Niž. Lipnica 30 Ks na pokr. poh. detí. — Z krstín Jána Medveckého a Anny PISOŇ, Vitánová 87 Ks. Harbuľák Pavlova, Budkovce 40 Ks. — Ústav „Sancta Maria“, Prešov na pokr. poh. dieťaťa Žofia 26 Ks.

Všetkým darcom a podporovateľom sv. misí srdečná vďaka. Za účinnú spoluprácu pre misijné dielo vystovujeme všetkým "Pán Boh zaplat!"

Podakovania.

Ďakujeme Matke Ustavičnej Pomoci, sv. Jozefovi a sv. Jud. Tadeášovi za uzdravenie rodiny z nebezpečnej týfovej choroby. V. V. K., čitateľka Sv. Rodiny.

Srdečné vďaka vyslovujem Bož. Srdcu Ježišovmu, Panne Márii a sv. Jozefkovi za uzdravenie mojej dcéry. Z vďačnosti posielam na sv. misie 50 Ks.

K. P., Kamenec Hor.

Ďakujem Božskému Srdcu Ježišovmu, Panne Márii, sv. Jozefovi a sv. Antonkovi za vyslyšanie mnohých prosieb. Z vďačnosti posielam na rozšírenie Sv. Rodiny 10 Ks, na sv. misie 15 Ks.

L. B., Trnava.

Najvrúcnejšie vďaka vzdávame Božskému Srdcu Ježišovmu. Prebl. P. Márii Starohorskej, sv. Jozefovi, sv. Antonovi, sv. Ignácovi, sv. Jud. Tadeášovi a sv. Tereze Ježiškovej. Vo svojich úzkostiach a v ťažkej chorobe modlilí sme sa deviatnik k Bož. Srdcu a boli sme vyslyšaní. Posielame na sv. misie 30 Ks a na pokrstenie poh. dieťok 50 Ks.

V. a V. Turecká S.-L.

Roč. XXXVI.

Číslo 6.

*Ježiš, Mária, Jozef!
Osvieťte nás, prídte nám
ku pomoci, zachovajte
nás!*

(200 dní odpustkov.)

*Ježiš, Mária, Jozef!
Stojte pri mne v poslednom
mojom smrteľnom
boji. Ježiš, Mária, Jozef!
S vami nech duša moja
odíde v pokoji!*

(200 dní odpustkov.)

JÚN 1943.

Július Šimko:

Potrebujeme sedem darov Ducha svätého.

Vari sa niekto aj pousmeie, keď prečíta nadpis tohto článku. A hádam aj povie: Dnes potrebujeme chleba, masť, remeňa, odevu a potom vari aj pokoja... Lebo ani po pokoji každý netuží. Sú ľudia, ktorí z vojnových časov a podmienok keľasia; sú, čo využívajú biedy svojich bližných pre svoje obohatenie... Žiaľbohu, že je tomu tak.

Ale, drahý môj čitateľ, viem, že telo si požaduje svoje, keď sa riadi podľa zákonov prírody; no aj to viem, že človek nie je len telo. Veď človek sa skladá z tela i duše. A len pri harmonickom spolupôsobení oboch (tela i duše) môže človek dôjsť k spokojnosti.

I keď v terajších časoch sú v popredí záujmy hmotné, povedzme chlebové, jednako len treba povedať, že nebol to nedostatok chleba, čo zapríčinil túto vojnu. To tvrdím smelo, lebo naša matka-zem je taká bohatá, že môže bohato nasýtiť každého. Nebol by teda nedostatok hmotný, ale nedostatok mravný. Mravná kríza zapríčinila pomätenie smyslov a svet sa zmieta väčšmi v mravnej biede, v hriechu, ako v biede hmotnej.

Pána Ježiša ešte nikto nepretromfoval, neprevýšil, lebo riekol: „**Nebo a zem pominú, ale moje slová nepominú.**“ Mat. 24, 35. Preto na základe týchto slov Spasiteľových ozrejníme si tieto pravdy.

Predovšetkým treba si uvedomiť, že „**nielen samým chleboľ žije človek, ale každým slovom Božím.**“ Luk. 4, 4. A toto Slovo Božie (Ježiš Kristus) prehovorilo takto: „**Hľadajte teda najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá.**“ Mat. 6, 33.

O toto nám ide. O kráľovstvo Boha na zemi a o Jeho spravodlivosť! Tak sa aj modlíme v Otčenáši: „Príď kráľovstvo tvoje!“

Už ale „**Duch je, ktorý oživuje**“, Ján 6, 64 a preto, keď chceme, aby sa aj dnes Duch Boží vznášal nad celým svetom, potrebné je prosiť o Jeho dary. A vzácne sú tie dary!

1. Dar **múdrosti**. Veru potrebujeme múdrosť. Chystáme sa na nový život, na nové usporiadanie sveta. Bez múdrosti to nejde. „Ale múdrosť, kde sa nalezá?” — „Hľa, bázeň Božia, to je múdrosť!” Job. 28, 12, 28. „Prameň múdrosti je slovo Boha na výsosti.” Kn. Syna Sir. 1, 5. Túto múdrosť hľadajme, o túto múdrosť prosme.

2. Dar **rozumu**. Od nerozumných zvierat sa líšime tým, že máme dušu. Avšak vlastnosť duše je, že má rozum a slobodnú vôľu. Potrebujeme dar rozumu, aby sme aj my svoj život usporiadali podľa rozumu, osvieteného Duchom svätým, aby náš život bol taký krásny, akým krásnym je svet, ktorý vyšiel z rozumu večného Boha.

3. Dar **rady**. Často sa musíme rozhodovať. K tomu potrebujeme radu, aby naše rozhodnutie bolo správne. Modlime sa, aby Duch svätý osvietil mysle štátnikov darom rady, aby riadili svet podľa úmyslu božieho, viedli svet k pokoju a k opravdivej blaženosti.

4. Dar **sily**. Nejde tu o silu telesnú, vypestovanú prípadne športom, ale o silu ducha. Neuznávame vo všetkom pravdivosť porekadla, že v zdravom tele zdravý duch a v silnom tele silný duch. Často a veľmi často je tomu práve opačne. Vo veľmi chatrnejšej schránke telesnej prebýva silný duch, ktorý podmaňuje aj okolie. Životopisy svätých sú nám toho krásnym príkladom. Veď aj najväčší duch sveta, sv. Pavol apoštol mal telo chatrné a duch jeho aj dnes udivuje celý svet. Mnoho veľkých ľudí bolo chatrného zdravia, ale duchom boli mocní. K čomu ale potrebujeme silu ducha? K tomu, aby sme mohli vyznávať svoju vieru až po mučenie, aby sme mohli žiť životom kresťanským. Aby sme premáhali pokušenia, bojovali proti hriechu a žili čnostne.

5. Dar **umenia**. Opravdivé umenie je tvorba krásy. Ale Boh je krása a všetko, čo z rúk božích vyšlo, je krásne. Aj človek má spolupôsobíť vo výstavbe krásneho sveta. Najväčšie umelecké diela vedeli vytvoriť len umelci, ktorí boli preniknutí Duchom božím. Odstráňte napr. so sveta krásne kostoly, krásne sochy a obrazy, vytvorené v lone sv. Cirkvi, čo potom ostane? Hromada smetí. Prosme aj o dar umenia, aby sme boli preniknutí krásou a všade hľadali krásu božiu.

6. Dar **pobožnosti**. Dnes je to síce nie moderná vec, často býva príčinou výsmechu a poznámok. Ale zato prepotrebná, lebo bez nábožnosti niet ani spokojnosti ani opravdivej blaženosti. Veď Písmo sv. hovorí: „Nábožnosť je užitočná ku všetkému, lebo má zaslúbený život prítomný aj budúci.” 1. Tim. 4, 8. Bezbožní podľa slov Žalmistu nemajú pokoja, preto prosme ducha nábožnosti, aby sa v pokoji obnovila tvárnosť zeme.

7. Dar **božej bázne**. „Počiatok múdrosti je bázeň Pánova.” Prísl. 9, 10. Mnohí oľutovali, že žili bez Boha, bez viery, bez bázne, ale ešte nikto neoľutoval, že sa bál Boha. No Boha

netreba sa báť otrocky, ale s láskou k nemu. Je rozhodne lepšie báť sa Boha v živote a podľa toho žiť, ako sa Ho báť pri poslednom súde.

Dobré je teda vzývať Ducha svätého, lebo blažený je podľa slov proroka Izaiáša ten, na ktorom „**spochínie duch Pánov: duch múdrosti a rozumnosti, duch rady a sily, duch umenia a nábožnosti, a naplní ho duch bázne Pánovej.**” Iz. 11, 1—3.

Sv. Otec Pius XII.:

Modlitba v dnešných časoch.

Sv. Otec prijal dňa 13. marca t. r. na zvláštnej audiencii pôstnych kazateľov Ríma. Na tejto tradičnej audiencii zúčastnia sa obyčajne i kňazi rímskych farností a klerici rímskeho seminára. Tak to bolo i teraz. Reč, ktorú sv. Otec povedal pri tejto príležitosti, týkala sa modlitby v terajších časoch. Prinášame ju v doslovnom znení.

Milovaní synovia!

Naše otcovské slová rady sa vracajú k vám, ktorí ako naši spolupracovníci v duchovnej starostlivosti o slávne mesto Rím, nám zvlášť drahý nielen ako spoločnému Otcovi, lež aj ako vlastnému pastierovi a biskupovi, podávate vo veľkopôstnom čase chlieb božej náuky, podľa pokynov horlivého a zaslúžilého nášho kardinála vikára — ľudu, ktorý ho od vás túžobne očakáva. Tento chlieb je naozaj každodenným chlebom. Mienime chlieb modlitby. Poučovať veriacich o vlastnostiach a účinnosti tak dôležitého pokrmu patrí vždy a všade k najvážnejším povinnostiam a cieľom apoštolátu. No, dnes pre túto našu diecézu je modlitba zvlášť dôležitá a potrebná, lebo úpadok náboženského života, spoločný zjav dnešných čias, zasiahol i Rím a zhoršil sa ešte okolnosťami, ktoré sprevádzajú vzrast veľkomesta. Viete, ako mesto veľmi vzrástlo. Kde prv nebolo človeka, tam sa dnes tlačí dav, nové ovečky, ktoré treba pásť a shromažďovať okolo svätých oltárov. Pri pohľade na tento ľud rozširuje sa i vaše apoštolské srdce. A vaše nesnadné poslanie, vyžadujúce ochotu ku každej obeti, musí vo vás zobudiť a rozplameniť stravujúcu veľkodušnú horlivosť, ktorá vie uspokojiť náboženské potreby veriacich.

Modliaci sa Rím.

Ak obrátíme zrak na dejiny minulých storočí, Rím už v prvých dobách viery sa nám ukáže ako mesto modlitby. Nie v jaskyniach a chrámoch falošných bohov pohanských, lež v súkromných domoch prvých nasledovníkov Krista alebo — v okamihoch väčšieho nebezpečenstva — v katakombách a po-

tom od tretieho storočia vo verejných budovách, opravdivých chrámoch, podobných našim a konečne v nádherných bazilikách. Veď modlitba bola Rímu už odvtedy najsilnejšou zbraňou víťazstva a triumfu vytrvať v prenasledovaniach, neoblomne stáť pred sudcami a v mukách zomrieť mučeníckou smrťou za Krista pod mečom mučiteľov. Zbraňou jeho obrany a nádeje bola modlitba. Záštitou a skalou jeho viery byly jeho baziliky a jeho oltáre, pri ktorých sa povznášal k Bohu. Hroby mučeníkov staly sa svätyňami a oltármi, ku ktorým z ďalekých krajín a zpoza morí nábožne putovali i pobožní a korunovaní vladári, aby v nich zohýbali kolená v modlitbe a aby si tieto posvätné miesta vyvolili za miesto pre svoje telesné pozostatky. I keď sa nemajú zmenšovať nedostatky náboženského života v stredoveku a v časoch nasledujúcich, jednako celý verejný život v každej sociálnej triede sprevádzala, oduševňovala a povznášala modlitba. Mohlo by sa i povedať, že kresťan bol vychovávaný, rástol a udržoval sa v modlitbe samou ľudskou spoločnosťou. A že Rím skvel sa ako mesto modliace sa, o tom svedčia dejiny, tak ho spoznali a opísali pútnici, ktorí doň putovali v jubilejných rokoch vo veľkých zástupoch so všetkých strán sveta. Či neboly hroby sv. Petra a Pavla

Dobre je počúvať slová Pánove.

métou sľubov a túžob mnohých svätých a svätíc, duší zápali-
stých, ktoré na posvätných brehoch Tibera počúvaly liturgické
spevy a nábožné hymny, poklony Bohu, ktoré potom opäto-
valy vo svojej vlasti a v iných zemiach, vo svojich kostoloch,
vo svojich samotách a vo svojich kláštoroch a domoch. Ostat-
ne je známe, akú mimoriadnu dôležitosť pre náboženský život
v meste mali bratstvá a nábožné spolky v 4. storočí a v sto-
ročiach nasledujúcich. (Srovnaj Pastor: Geschichte der Päpste,
III., 1., 40.)

Ale v poslednej dobe akosi poklesol tento zbožný zvyk
modlitby, nie ako by sa Rím už nemodlieval, lež preto, lebo
modlitba stávala sa cudzou a neželateľnou vo verejnom ži-
vote, ktorý nielen že jej neprikladal nijakú hodnotu, lež veľmi
často ju od seba vzdaloval a stával sa jej najväčšou prekážkou.
Už to, že táto ľudnatá metropola veľmi sa rozrástla na všetky
strany a že v nej bývajú ľudia zo všetkých krajín, hlásiaci sa
k najrozmanitejším smerom, nebolo výhodné pre tradičný ná-
boženský charakter mesta. No, pravú príčinu narušenia tejto
tradície načim hľadať v laicizačnom procese, ktorý sa v Ríme
systematicky prevádzal. Tak sa stalo, že obvyklý hlas zvonov
mnohých kostolov mesta nezdal sa už byť výzvou k zbožnej
modlitbe a výchova ľudu v rodine a v školách nekráčala po
ceste, ktorá vedie do kostola a k modlitbe. Takýto proces
vzbudil síce ako reakciu veľké šiky katolíkov, ktorí, bojujúc
proti prúdu a nedbajúc na posmech, neváhali sa stále lepšie
pozdvihovať myseľ a srdce k Bohu v modlitbe. No súčasne
proti tomu povstal nemalý zástup tých, ktorí, starajúc sa viac
o veci hmotné ako duchovné, navykli si na osobnú odluku
praktického náboženského života od života občianskeho, sta-
vovského a sociálneho. A konečne z toho povstalo a rástlo
veľkých mestách je kino. Toto slovo sa môže zdať a aj je pa-
množstvo tých, ktorí sa už nemodlia a nepovznášajú svoju my-
seľ k Bohu. Povedalo sa, že kostolom moderného človeka vo
radoxom najhoršieho vkusu. No vy viete, akú priepasť tragickej
pravdy, trpkého ovocia a chúlостivých nebezpečenstiev na-
značuje a zahrňuje toto heslo.

Povinnosť a dôstojnosť modlitby.

O čom hovoria takéto smutné pomery? Čo žiadajú od
každého apoštola? Hovoria o úpadku myslenia kresťanského
ľudu a zábudlivosti na dušu a Boha. Žiadajú odčinenie zla.
Označujú cestu, ako ho premôcť. Táto cesta spočíva v tom,
že sa máme pričiniť, aby najmä vo svedomí mužov ožilo spa-
siteľné a potrebné presvedčenie, že modlitba je nielen duchov-
nou povinnosťou, ale aj častým záväzkom. Ak všetko viditeľné
stvorenie na oblohe i na zemi spieva chválu Bohu v mocných
akordoch, ktorými sa ozývajú v nádhernom súlade priestory
vesmíru, ako by mohol človek, ktorému Spasiteľ dáva „jasne
vidieť vo svojich dielach svoju večnú moc a božstvo“ (Rím. 1,

20) vystúpiť z tohto veľkého chorálu nebies a všetkých stvorení, ktoré ho obkľučujú, a zbaviť sa povinností dobrorečít Bohu, klaňať sa mu a chváliť ho? Kážte svojim poslucháčom, že človek, ktorý jediný na zemi zo všetkých stvorení, majúcich telo, má tú vysokú dôstojnosť, že chápe nádheru viditeľného sveta a povznáša sa pomocou porušiteľnej prírody k svetu neviditeľnému — má za túto výsadu ďakovať Najvyššiemu Darcovi. Pripomeňme im, aké obdivuhodné modlitby sám Boh vnukoval v Starom zákone, zvlášť v Žalmoch a v Knihe múdrosti, hymny najvyššej poklony a chvály Božej. **Učte ich, že človek je stvorený so zjavným úmyslom Božej múdrosti, že život ľudský ani na okamih nie je vystavený osudu alebo náhode, že Božia Prozreteľnosť riadi všetko a že práve veci ľudské sú zvlášť podriadené úmyslom Jeho nevyskúmateľnej Múdrosti.** Veď zo všetkých božích diel človek je tým dielom, z ktorého Boh chce dosiahnuť najväčšiu slávu (Bossuet: *Elévations sur les mystères*, IV., 5). Modlitba je dobro, ktoré neponižuje a neubíja človeka, lež povyšuje ho a činí veľkým. Najvynikajúcejší umelci, títo učitelia zobrazenej psychologie, nestvorili ničoho, čo by si väčšmi podmaňovalo ducha, ako obrazy človeka modliaceho sa. Človek v tomto postoji modlitby ukazuje svoju najvyššiu vznešenosť, takže sa názorne povedalo, že „človek je veľkým iba keď klačí“. A či vo vašich očiach ešte väčšmi nerastú a nedosahujú väčšej cti mocnári, vysokí hodnostári, ministri, keď ich vidíte sklonených a skrúsených pred Bohom pri posvätných úkonoch a pri obradoch života a smrti? Takéto presvedčenie bolo živé v minulých pokoleniach. Ak dnes si sťažujeme, že toto presvedčenie pokleslo, počítajte to za vinu zhubným účinkom racionalizmu, materializmu, nevereckej filozofie, ktoré považujú modlitbu za vec bezvýznamnú, bezcennú, nehodiacu sa pre muža. Vytýkajte to falošným vedám, ktoré svojím ladovým dychom duchovne ochladily mnohé ľudské srdcia mrazivým chladom chorých. Načim teda zahnať hmlu bludov z ľudských myslí, aby si ľudia pripomenuli svoju vysokú duchovnú dôstojnosť a o nej uvažovali, aby znovu spoznali svoj neprirodzený chorobný stav, aby hľadali uzdravenie a dali modlitbe čestné miesto vo svojom každodennom živote.

Stupnica hodnôt v modlitbe.

Je nemálo takých kresťanov, ktorí, pravdaže, sú veriaci, ktorí však v modlitbe sa uspokojujú — ďalej vôbec nejdú — skutkami viac-menej vonkajšími. Putujú k niektorému svätému obrazu, navštívia nejaké sväté miesto, nie tak z horlivej starostlivosti o svoju dušu, ako skôr preto, aby si vyprosili pomoc v čisto pozemských veciach. I takéto zbožné skutky sú hodné chvály, ak sa konajú správnym úmyslom a ak ich nepoškrvňuje nejaká poverčivosť, čiže ak sa úplne podriaďujú plánom božím. Ale v tom nespočíva ani lepší ani všetok kresťan-

ský život. Čo teda musíte robiť? Musíte zdôrazňovať veriacim, že — i keď môžu a majú sa modliť aj za „každodenný chlieb“ a všetko, čo v tomto živote potrebujú — v modlitbe zemské a časné dary (milosti) idú po daroch duchovných a že v prosbe o pominuteľné veci tu na zemi nikto nemôže byť istý, že bude vyslyšaný, lebo nevie, či to, o čo prosí, bolo by mu najviac užitočné. Preto treba, aby sa človek s dôverou a poníženosťou odovzdal do najsvätejšej vôle božej, ktorá vie, čo mu lepšie osoží pre život tuzemský i posmrtný. Preto v každom kresťanskom živote, hodnom toho mena, má prvé miesto zaujímať poklona božia a prosba v nadprirodzené a večné dobrá. „Naša vlasť je v nebi“ (Til. 3, 20). K nebu máme teda povznášať svoju myseľ a túžbu a tu, na zemi, máme dýchať večnosťou v tej viere, ktorá všetko premáha, ktorá oduševňovala prvých kresťanov v prenasledovaní a úzkostiach a ktorá má si podmaniť a rozohniť i srdcia veriacich a oživiť ich modlitbú a tak ju urobiť duchovne vrúcnu a čistou od každej náklonnosti, nesmerujúcej k vyššiemu cieľu.

Potreba modlitby.

Odtiaľto vyžaruje i svetlo inej pravdy, ktorú vaše slovo má vstúpiť do kresťanských myslí a svedomia: absolútna potreba modlitby. Je katolíckym učením, že bez pomoci milosti božej nemožno dlho zachovávať boží zákon a vyhnúť sa ťažkému hriechu. S druhej strany Boh, ktorý nás síce predchádza svojou milosťou bez nášho spoluúčinkovania, jednako podľa pravidiel diela spasenia, žiada spoluúčinkovanie človeka, predovšetkým modlitbou. „Bedlite a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia“ (Mat. 26, 41). Môžeme teda tvrdiť, že pravidlo viery nezmení na cene, ak nahradíme slovo „milosť“ slovom „modlitba“ a povieme: Nikto nemôže bez modlitby dlho zachovávať zákon boží a vyhnúť sa ťažkému hriechu. Pýtajte sa, milovaní synovia, v koľkých kresťanoch je ozaj živá táto základná a svetlá pravda a koľkí kráčajú v jej svetle a podľa nej riadia svoje myšlienky, svoje city a svoje skutky? Odvolávajú sa na tieto neotrasiteľné a prvé zásady osobného náboženského života, keď učíte veriacich dobre sa modliť.

(Pokračovanie.)

Panny z dobrých katolíckych rodín, telesne zdravé a duševne schopné, ktoré by rady zasvätili svoj život službe božej a pre blaho svojich spolubližných, môžu žiadať o prijatie do kláštora na adresu: PROVINCIÁLNE PREDSTAVENSTVO SESTIER SV. KRÍŽA SLOVENSKEJ PROVINIE, BISKUPICE pri DUNAJI. Prijímajú sa dievčatá od 16. roku. Podmienky a požiadavky sú jednoduché, nemajetnosť nie je prekážkou prijatia.

Bližšie informácie ochotne podá vyššie uvedené predstavenstvo.

J. Dragoš-Alžbetínčan:

Pred oltár . . .

*Keď srdce bôľom sa ti soure
pospiechaj k Bohu pred oltár . . .!
Tam Kristus s oka slzy sotre
a zjasní blahom smutnú tvár.*

*Tam v pravde prisľúbená zem je,
tam Srdca Pána láska veľiká,
tam, i keď ústa mlčia nemé,
slovo duše až nebo preniká.*

*Tam farcha bôľov vždycky spadne,
i s duše žiaľnej bremená.
Do srdca sa ti milosť vkradne,
hoc zdalo sa byť jak z kameňa.*

*Tam nocou dňom plá večné svetlo,
čo temno hriechu v diaľku odveje,
tam mráz sa mení v lásky teplo
a v láske viera i nádej je.*

Hladám seba.

Leonard Porto Mauricio krásnymi protikladmi znázorňuje rozdiel medzi životom svetským a životom podľa viery. Alexandra Veľkého, podmaniteľa a svätého Pavla, thébského pustovníka, stavia proti sebe. Rukolapnými črtami kreslí blaženosť obidvoch.

Najprv si všimnime Alexandra Veľkého v kráľovskom paláci. Kto mal väčšiu nádheru okolo seba? Povešť o jeho veľkosti dosiahla hviezdy. Moc, bohatstvo, lesk, koruny v takej miere mu stály k dispozícii, že mohol darovať celé krajiny. A ozať, či bol blažený? Ráz sa do počul o tom, že jestvuje ešte viac svetadielov, to sa natoľko dotklo jeho lakomstva, že sa rozplakal a považoval sa za najnešťastnejšieho človeka na zemi.

Naproti tomu pozrime sa na svätého Pavla, onoho chorlavého, úctyhodného starca, praotca pustovníkov, žijúceho v najopustenejšej jaskyni thébskych pustatín.

Už vo včasnej mladosti pochoval sa do tej jaskyne a tam aj ošedivel. Okrem spoločnosti dravcov, inej neužil. Havran mu nosil denne pol chleba a tak živoril. Nuž, ako by sa bol mohol svätý Pavol cítiť blaženým v tejto opustenosti a jednako bol blažený.

Sedí na brehu potôčka, krajec chleba tisne v ruke, sťa neoceniteľný poklad, oči dvíha k nebu a s plesajúcou tvárou vraví:

Pán a Boh môj! Teraz vidím, aký si dobrý a milostivý k tým, ktorí Ti slúžia. Ty si ten, ktorý ma týmto kúskom chleba oblažuješ. Nech nádhera patrí kráľom, ja si od tohoto viac nežiadam; nech majú paláce, ja im nezávidím. Pane, dobre ma udržuješ — hladovaním, trýznením a biedou mi dobre robíš, korunuješ ma chudobou, buď požehnaný a zvelebovaný tisíc-krát.

Stroviac svoj chlieb a utíšiac smäd čerstvou vodou potoka, vracia sa nazad, srdce mu od radosti plesá a duša pláva v nadzemskej kráse.

Hľa, Alexander, podmaniteľ sveta, oblečený do šarlátu, na hlave s kráľovskou korunou zaslzí a vybuchnú z neho ponosovania. Svätý Pavol vo svojom plášti, upletenom z palmových ratolestí a šariny, veselí sa a teší.

Alexander preklína svoj osud, že len jeden svetadiel stal sa mu údelom. Pavol blahorečí božskej Prozreteľnosti, že kúskom chleba poskytnul mu všetko.

Ako veľmi sa líši duch Alexandra od ducha Kristovho, ktorého predstavuje Pavol. A zasa, ako nesmierne ďaleko je duch sveta od ducha Pavlovho.

Dva svety, dva životy, dva protívne póly.

A ozaj, kde som ja?

Iste medzi nimi.

Hľadám seba, ale nenachádzam. Chodím po celom okršleku zemskom, no nenachodím seba ani v amerických pralesoch, ani v eurupskej civilizácii, ani medzi africkými divochmi — nikde sa nenachádzam.

So skormúteným srdcom vraciam sa do svojej samoty a rozjímam, napokon spytujem svoje svedomie a spovedám sa Všemohúcemu Bohu a hľa, spojac sa s Kristom vo svätom prijímaní, som sa našiel — v Bohu Vykupiteľovi.

Preložila Thea Rjachinová.

Najspletilejší hodinový stroj

je na veži besanconskej katedrály vo Francúzsku. Do prevádzky ho dali v roku 1857. Vyhotovenie stálo okrúhle jeden milión francúzskych frankov. Hodiny majú 27 rozličných ciferníkov pre ukazovanie času a najrozličnejších hviezdárskych údajov. Skladajú sa s 30.000 súčiastok. Hodiny sú krásnym príkladom toho, že kedysi veriaci duchovia všetku svoju vedu i umenie stavali v prvom rade do služieb Boha a okrášľovali alebo obohacovali nimi kostoly.

Lurdské púte

ani v dnešných výnimočných časoch celkom neprestaly. Napriek cestovným ťažkostiam len vlakom v minulom roku od apríla do októbra navštívilo toto milostné miesto Panny Márie 468.000 osôb.

KTK.

„Viem, komu som uveril.“

(II.Tim. 1, 12.)

Obranné články — Piše: J. Dragoš-Alžbetinčan.

Nemôžem veriť, čo rozum nechápe.

Zlý duch najprv zakalí a zatemní ľudský rozum nejakým heslom, potom ľahko zafahuje dušu viac a viac do svojich nástrah. Jedno z takých hesiel je: „Veda a viera si odporujú“, alebo inými slovami: „Nemôžem veriť, čo rozum nechápe“. Je to heslo nepravdivé. Ozýva sa v ňom ľudská pýcha a s pýchou aj ľudská hlúposť, lebo pýcha a hlúposť na jednom strome rastú. O tom sa ľahko presvedčíme, keď podrobíme uvedené heslo rozboru.

Najprv si povedzme, aký je rozdiel medzi vierou a vedou! Predmetom viery i vedy je pravda. Rozdiel je však v tom, že viera poznáva určité pravdy cestou božieho zjavenia, veda ale na základe skúsenosti. Sú mnohé pravdy, ktoré môžeme poznať obidvoma spôsobmi. Tak napríklad: jestvovanie Boha poznáme nielen z božieho zjavenia, ale aj rozumom. To samé je už dôkazom, že viera a veda si neodporujú, ba musíme povedať, že veda bez viery ďaleko by nedošla.

Každý učiteľ žiada, aby mu žiak veril. Predstavte si len, do akých rozpakov by žiak priviedol učiteľa, keby od neho žiadal, aby mu každú vec tiež dokázal. Keď učiteľ prednáša dejepisné udalosti, mohol by mu žiak povedať: „Ale ja nechápem, že boli kedysi ľudia tak nemúdri a že sa bili a vraždili, nechápem, že mohli byť vojny, v ktorých zahynulo množstvo ľudí.“ Čo mu na to povie učiteľ? Musí mu povedať: „Je to v knihách napísané, my musíme veriť tým spisovateľom, lebo knihy o nich tvrdia, že boli to pravdomluvní ľudia. Keď žiak na to povie: „Toho ja nechápem, tomu ja neverím“, čím ho učiteľ presvedčí? Podobne, keď sa učí žiak zemepis, ako sa presvedčí o tom, aké hory, lesy a mestá sú na druhej strane sveta, ak len nebude veriť tomu, čo počul od svojho učiteľa. Je veľmi málo vecí, o ktorých sa môžeme presvedčiť, ktoré môžeme dobre chápať. Viera našich vedomostí sa zakladá na viere, že to, čo sme počuli alebo čo sme čítali, je pravda. Je jednoducho nemožné, aby sa každý z nás vlastnou skúsenosťou presvedčil, či tomu je skutočne tak a nie ináč, a prečo je tomu tak. Pred niekoľkými rokmi kto by veril, že v zastrčenej chalúpke v lese bude možné počuť, čo hlása svetu napríklad sv. Otec v Ríme. Dnes o tom žiaden nepochybuje, a predsa aj teraz je málo ľudí aj medzi tými, ktorí majú rádio, ktorí by vám vysvetlili, prečo a ako sa to všetko deje, lebo nechápu podstatu stroja — prijímača. Ich rozum nechápe, a predsa veria. Vy ale poviete, rozum nechápe tajomstvo rádia, ale má tú skutočnosť, počuje reči, počuje hudbu, spev.

Áno, tak je to vo vede, tak je aj vo viere. Sú tu určité skutočnosti. My nechápeme, ako sa staly, ale sú tu, a viera nám vysvetľuje ich pôvod a účel. Napríklad: je tu svet. Veda hovorí: „nevieme a nebudeme vedieť, odkiaľ je svet“. Veda si nevie poradiť. Tu prichádza viera a hovorí: „Boh stvoril svet, Boh dal prírode zákony“. Tak nie je odpor medzi vedou a vierou. Viera rozsvetľuje svetlo nadprirodzeného božieho zjavenia, kde nedostačuje slabé svetielko ľudského rozumu.

Každý rok vidíme, ako do zeme zasiat zrnko vyrastá v steblo a v klas, plný nových zŕn, ale ktorý učenec vie vysvetliť tento postup? Vidíme, že z tej istej pôdy vyrastá vinná réva, ktorá do svojich plodov načerpá vzácne šťavy a hneď vedľa vyrastie rastlina, ktorej ovocie je jedovaté. Kto vysvetlí ten rozdiel? Tu nechápeme, ale veríme. Prečo by sme neverili v nadprirodzené tajomstvá? Veď máme podobné, ba závažnejšie dôvody, aby sme verili.

Veda spočíva na viere v pravdomluvnosti tých, ktorí sú učiteľmi tej alebo onej vedy. Tak veda má svoj základ v autorite (pravdomluvnosti ľudskej), viera ale sa opiera o božiu autoritu. Boh je to, ktorý pravdy zjavil. Tí ale, ktorí zjavené pravdy prijali od Boha, či to boli proroci alebo v Novom zákone apoštoli, ktorým tieto pravdy zvestoval sám Syn Boží, tí všetci sú nám zárukou, že to všetko, čo sa nám v Cirkvi k vereňiu predkladá, je pravda. Títo boli poctivými ľuďmi, ktorí nemali z hlásenia týchto právd v svetskom smysle žiadneho

Vďačne rozširujem Sv. Rodinu.

zisku, ale naopak, boli za to prenasledovaní, mučení, usmrtení. A svedkom, ktorí pravdu svojej výpovedi potvrdili svojou krvou, sme povinní veriť.

Keď máme niečo poznať, nie je prvou a hlavnou podmienkou, že to musíme chápať. Dieťa čosi vie, hoci to nechápe. Tak aj my sme povinní mnohé články viery veriť, hoci to nechápeme. Pochopíme všetko v živote večnom. Tu, ako hovorí sv. Pavol, vidíme všetko len v zrkadle, ale raz uvidíme všetko s tvárou do tváre.

Záleží len na tom, aby sme si zachovali čistú dušu, lebo len tí pochopia raz plnú pravdu, ktorých svedomie bude čisté. „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha”.

Tajomstvo šťastia.

V modlitbách zbožného pevca, Dávida, nájdeme miesto, ktoré si zaslúži, aby sme ho častejšie vyzdvihovali a zdôrazňovali: „Blahoslavený ľud, ktorý sa vie radovať”. V našej pohunutej dobe, plnej slz a núdze, kedy radosť a jasanie zamĺka, vyznieva zo žalmov povzbudenie k blaženosti pomocou radosti. Teda aj radosť a plesanie je niečo, čo nie každý môže dosiahnuť; je darom božím.

„Blahoslavený ľud.” — Svätí boží boli ľudia, ktorí sa vedeli radovať zo života. V každej pozemskej núdzi a ťažkosti vedeli sa ukryť do náručia Boha; odtiaľ radosť. Došli k radosti cez žistné trpkosti, ako keď nevinné dievky učia sa materskej reči. „V teba, Pane, som dúfal, nebudem zahanbený na veky.” Ich jasanie je plné svätej nebeskej túžby; svätí žili cieľavedome, vedeli, komu veria a po kom ich duša túži. Odtiaľ pochádza radosť mučeníkov ešte i v posledných okamihoch pred krutou smrťou. Jasavou tvárou volá učiteľ národov, svätý Pavol, zvyknutý trpieť: „Čo nás môže oddeliť od lásky Kristovej? Ani oheň, ani meč, ani smrť a život, ani prítomnosť a budúcnosť nás nemôže odlúčiť od lásky Božej, lebo ona je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.”

Teda láska Kristova, ktorá pohýňala svätých ku všetkým skutkom a utrpeniam, bola najnútornejším základom radosti ich srdca. Aj im hrozila, ako nám, tmavá pozemská budúcnosť, ale za ňou videli zaslúbenú zem večného plesania.

„Blahoslavený ľud”, vyzdvihuje žalmista. Práve tak blažená je aj jednotlivá ľudská duša, ktorá sa naučila radovať; pre seba samú a pre okolie je pravým požehnaním a studňou mladosti. Človek, schopný sa radovať, beží tak ľahko a zbožne po pozemskej ceste života. Sotva pozná ťažkosti. Prehliadne kamene v ceste, bremená nesie hravo, kým iní klesajú. Odkiaľ ten rozdiel? Naučil sa a vie sa radovať. Blahoslavený ľud, ktorý vie plesat! Šťastlivá je ľudská duša, ktorá dosiahla toho cieľa. Nikto iný sa nemôže dopracovať umenia radosti, iba „človek

modlitby", lebo poznanie mu prichádza od Boha, ktorého oslavuje so všetkou láskou: „Ja ťa neopustím, ty ma najprv požehnáš." Odtiaľ plesanie.

V službe Bohu nachádza sa stredobod, okolo ktorého sa všetko točí, kam smerujú všetky myšlienky s hľadiska spásy; to je sväté prijímanie. Ľud, ktorý sa vie radovať, pozná tento stredobod a prameň života. A sväté prijímanie je vlastne preň tajomstvom šťastia, odtiaľ vychádza pravé plesanie, radosť a jednota zbožných duší. Vezmi cirkevnému životu tento nebeský chlieb a naša radosť čoskoro odumrie; nebeským chlebom posilnení, stávame sa pevnými, zbožnými a plnými radosti. „Aby tvoja mladosť sa obnovila ako mladosť orla", spieva prorok, tušiac cenu nebeského pokrmu. Čakajúci ľud musí sa zavčas učiť pravej radosti, musí vedieť: „Dal si im chlieb z neba, ktorý obsahuje všetku sladkosť."

Každodenné prijímanie bolo by ideálom. Pravda, nedá sa uskutočniť pre každodenné práce a povinnosti. Svätým prijímaním máme priniesť Bohu vďaka za jeho lásku k ľudstvu a k nám. Viď, ako planie vďaka z Petrovho srdca. Máme Pána samotného nechať, keď nás chce zasvätiť do tajomstva šťastia? Veď on tuží prebývať v ľudských srdciach.

Aby sme mu ukázali, že aj my milujeme Spasiteľa, každý deň ho pozdravme na znak, že ho milujeme. Najsvätejšie Srdce Ježišovo nás k tomu naliehavo pozýva. Keď prijmemo pozvanie Spasiteľovo, iste sa naučíme radovať v Kristu a s Kristom. Potom bude aj o nás platiť výrok žalmistu: „Blahoslavený ľud, ktorý sa vie radovať." Z nem.: Š. Haško.

Bolest očistuje dušu z vín.

Okrem nebezpečenstva prílišného lipnutia k pozemským veciam hrozí človeku ešte i to nebezpečenstvo, že natoľko prilipne k časným veciam, že stratí svoju dôstojnosť, — že v styku so zlom stratí čistotu svojej duše. A keďže Boh je tiež aj sama spravodlivosť, tým každé zlo privoláva na človeka i trest. Za vinou, ako hovorí už starý Homér, ide trest, pomaly síce, ale istým krokom. Keď dnes spáchame jeden zlý skutok, dáme raz Bohu podnet k trestu, — ak spáchame desať zlých skutkov, toľkonásobnú príčinu mu dávame tiež k trestu; a čo keď celý náš život je jedným pásom, složeným z nepretržitého radu všetkých možných vín?

To je veľkolepý, ale súčasne i smutný obraz záhuby, ktorá hrozí ľudským dušiam. Pomaly by padly do rúk spravodlivosti, keby nebolo sily, ktorá by vyvažovala a odčičovala množstvo previnení. A ozaj, to je najväčší trest, hoc ako sa tomu chceme stavať na odpor, keď hriešna duša ani nevie, čo je bolesť. — Bolesť je šťastím pre človeka, ale šťastím, ktorého sa človek musí báť, — na ktoré musí pozeráť s hrôzou.

A tu má bolesť druhú úlohu, — keď už človek klesol, keď v styku so zlom stratil človek nevinnosť duše a chuť k dobrému a ušľachtilý vzlet ducha, ktorý ho povznášal od zeme, Boh ho vydá do rúk bolesti, aby tá vyrvala zlo z jeho duše. A tu koná bolesť svoju očisťujúcu a ospravedľujúcu úlohu, — v jej plameňoch sa oddeľuje špina a nečistota od čistého, pravého zlata.

V tom prípade už nikto, kto pozná, čo je bolesť, nebude nádať na spravodlivosť božiu, lebo spravodlivosť božia je súčasťou božej dobroty, ktorá nás skôr priťahuje ako odpudzuje. Boh, ktorý nevie trestať, nestará sa o človeka, človek necíti síce jeho ruky, ale práve preto nenachádza ani dôvodu a potreby, aby ho miloval.

Bolesť je priamym dôsledkom hriechu, pádu, ktorá z ruiny tvorí nové dielo. Bolesť učí človeka, že nemožno beztrešne prestupovať odveký mravný poriadok a ukazuje nám cestu k nemu, hoc i táto škola je dosť trpká. Boh, chcúc trestať, lebo bolo treba, a chcúc zároveň odpúšťať, chcúc i zlo premeniť v dobro a hriechu použiť k víťazstvu čnosti, stvoril vo svojej láske a spravodlivosti trest, ktorý by zároveň slúžil i k náprave. Postavil uprostred sveta popravište, ktoré by súčasne bolo oltárom! Stvoril bolesť! — Divné, a predsa si tak Boh počína, aby priviedol človeka k náprave, že používa práve bolesti ako prostriedku k pokániu a náprave. Takého prostriedku používa Boh, aby obmäkčil srdce hriešnika, ktoré nie je ináč nikomu prístupné: z času na čas voľky-nevoľky ho podrobí skúške poníženia a odriekania. — A ako sa razom človek celkom zmení? — Ten, čo včera nesnížil sa k nikomu, — čo Boha ani nepoznal, — dnes musí poslúchať každého; — kde sa podela razom odbojná krv? Ako ľahko sa dá s ním narábať; ozaj, keď už všetky prostriedky k ľudskému srdcu zlyhaly, umožňuje nám ju ešte bolesť. Ona je jedinou záchranou duše, stále mu totiž pripomína, že patrí Bohu, že je v jeho rukách. Ona je školou lásky, lebo to srdce, ktoré včera nemalo porozumenia pre nikoho, dnes musí samo prosiť a žobrať o trochu lásky.

Aby našla bolesť cestu k srdcu každého človeka, je veľmi vynalievavá. Každému srdcu sa vie prispôbiť. Na každého prichádza v inej forme! Každého prekvapí tam, kde to najmenej čaká. A človek je nútený skloniť hlavu a uznať, že bolesť ako neviditeľná ruka zasahuje práve tam a práve vtedy, kde treba nápravu; a účinok je vždy podivný! Každé srdce sa jej podrobí. Koľko pokory rodí sa z bolesti! láska sa vracia do ľudského srdca len v sprievode sŕz. Dotykom bolesti zaniká a mizne, čo bolo duši k potupe a záhube.

Hoc ako ťažko je nám uznať, predsa je pravdou, že bolesť je druhým krstom, ktorý očisťuje dušu z vín, ju povznáša. V tom smysle máme bolesť, keď príde, nielen prijať, ale ju máme hľadať.

Veríte a viete, prečo ten alebo onen človek nie je trestaný od Boha, hoc sa k nemu nemodlí, ho necíti, a azda sa mu i rúha?

Preto, lebo má okolo seba deti, ktoré sa modlia, ženu, ktorá plače, ktoré kladú svoje bolesti, svoje zásluhy, svoje čnosti, svoju nevinnosť na jednu stranu božských vážok a tak vyrovnávajú farchu nepravostí, ktorú on kladie na druhú stranu.

A že i celé národy trvajú, že i tieto veľké továrne zla sa nezrútia pod farchou nepravostí, príčinou toho je, že v ich strede sú ľudia, ktorí dobrovoľne robia pokánie za nich, ktorí z lásky trpia a sami sa obetujú. . . A ak sa stane, že v útrobach niektorého národa sa nahromadia hanebnosti a zločiny a za nimi tiež nešťastie a trest; keď sa stane, že ten národ klesne až na najnižší stupeň, — a predsa zasa povstane, — všimnite si pozornejšie a zistíte, — že to bolo niekoľko šľachetných duší, ktoré sa obetovaly, že to boli nezaslúžené, ale šľachetne a sväte vytrpené bolesti, že to boli kropaje čistej krvi, preliate z lásky na odpustenie hriechov, ktoré ho zachránily. Prel.: M.

Juraj Geravčan:

Júnové spievanky.

*Prenikám výškami túhou, ktorá žiari
a k Tebe sa plazím údoliami rána,
cítim Ťa, Bože, v chrámoch zrelej jari:
oh, cítim Ťa v slze, v slasti i v Hosanna!
približ sa spasenie s dychom leta práve,
sprievodom zelene k ševeliacim listom,
pretekaj do zvoncov, čo zatlčú o sláve!
a zvonia láskou nad povýšeným Kristom . . .
Približ sa hodokvas a Chlieb večný, živý,
nech dušou privolám nebesia usmiate,
stekajže poľom, bo cítim vôňu chlebnej skyvy,
oh, zavítaj, Ježiša, nehov máš ustlaté;
prichádzaj Spasenie a zrady svetov zmar
svätyňou verných srdc v nadoblačný kvas,
vzývam Ťa, Bože, príď, bo zveš sa Hospodár
a pršskou žehnaj zlatých polí klas;
prenikaj, prenikaj v dušu s božskou spásou,
hoc chorál môj neznie a hluchý je;
v sprievode žencov príď so žatvou božských klasov!
kým zvoním túžbou v kruhoch Márie!
Cítim, že preniká a v milostiach sa množí,
že v hrdielkach piesní mariánskych vanie,
diaľkami čakám duchom príchod boží:
Oh, čakám Ťa so žatvou Duchu, božie poslanie!*

Mravná ochrana dietok.

S radosťou môžeme konštatovať, že po celom svete sa dnes venuje deťom veľká opatera a starostlivosť. Na ochrane zdravia dietok pracujú mnohé verejné i súkromné ustanovizne. Štáty majú starostlivo vypracované zákonodarstvo, zriaďujú zotavovne, liečebné ústavy, útulne, tábory, ihriská, poradne a pod. Všetko toto zaslúži nielen všeobecné uznanie a pochvalu, ale aj bezvýhradnú podporu všetkých. Veď v deťoch je budúcnosť národa, v deťoch je národné zdravie a sila.

No, práve tak je potrebné, aby sa všade pestovala aj zvláštna starostlivosť o mravné zdravie detí. I keď uznáme, že aj na tomto poli sa vykonalo a koná mnoho, jednako iste by sa malo robiť ešte viacej. Nielen v rodine a škole dieťa musí nájsť čisté mravné ovzdušie, ale aj v celom svojom okolí, v okruhu, v ktorom sa pohybuje. Bez mravných chýb musí byť každý časopis, ktorý chodí do rodiny. Mravná musí byť rekláma, výklady obchodov, mravné musí byť všetko.

Pri mravnej obnove dietok treba zvláštnu pozornosť venovať najmä kinám, ktoré dieťa navštevuje a kinovým obrázkovým reklamám, ktoré deti často v celých hlúčkoch obdivujú. Je nesporné, že aj tu sa koná veľa.

Chlieb živý, svetu na živobytie.

No predsa by sme mali tejto otázke venovať ešte väčšiu pozornosť, lebo kino je dnes už rozhodujúcim činiteľom v mravnej výchove detí. Trpké skúsenosti vychovávateľov, kriminologov a sudcov pre mladistvých a vôbec všetkých tých, čo sa s problémom mládeže hlbšie zaoberajú, mali by nám byť vzpruhou ešte viac napnúť sily za mravnú ochranu detí.

Nedávno napísal o tejto otázke pozoruhodný článok sudca na súde mládeže pri Kráľovskej pretúre v Ríme, F. S. Inzitari. Najprv píše: „Kino, pre silu výraznosti, ktorá až očarúva, a pre svoje rozšírenie, predstavuje nielen druh umenia, ale aj veľký prostriedok pre kultúrne stvárňovanie a výchovu národa... Preto všetky vlády starostlivo bedlia nad filmovým priemyslom, aby ho obrátili na ciele užitočné politicky a sociálne“. Potom píše: „Naopak, z ohľadu na deti nesmieme a nemôžeme zostať nečinnými pri pohľade na šíriacu sa nemravnosť a ľahostajne sa dívať na ďalšiu škodu, ktorú prináša terajší stav. Najvyššia náboženská a občianska povinnosť žiada, aby sme sa proti tomu postavili na odpor. Bude to užitočným dielom, lebo duša dieťaťa je ešte panenská“.

Vítazoslav Starohájsky:

Starý pán učiteľ a jeho kvetinky.

Šestriedna cirkevná škola dostala nového pána učiteľa. Pán učiteľ Jurkovič nerád šiel sem do Suchároviec, lebo na predošlom mieste bol už od mladosti navyknutý a každý kútik pripomínal mu zašlé roky, na ktoré si rád spomínal. Mal už šesť krížikov na chrbte a takému starému človekovi nie je ľahko privykaf na nové okolie. V Suchárovciach bol pridelený do štvrtej triedy, ktorej žiaci si ho čoskoro obľúbili, lebo bol milý a jeho biela, ako hodváb jemná brada príťažlivo pôsobila na žiakov a žiačky.

Práve sa skončilo vyučovanie a pán učiteľ Jurkovič stál pred školskou budovou, hľadiac zaľúbene na svoju mládež. Usmieval sa blažene a ten úsmev pôsobil na deti asi tak, ako pôsobí na nás posledný záblesk zapadajúceho slnka.

Posledné z triedy vyšlo malé drobné dievčatko. Malo peknú okrúhlu hlavičku a svoje veľké sivé oči uprelo na starčekovú tvár. S týmto malým dievčatkom nový pán učiteľ sa najchytрейšie dal do úprimného priateľstva a ono prechovávalo k nemu zvláštnu prítnlosť. Aj on, koľko ráz pozrel na dievčatko, vždy sa vľúdne usmial. A teraz položil svoju bielu vráskovitú ruku na plece dievčatka a povedal: „Už som zasa zabudol, ako sa voláš. No?“

„Ja sa volám Anička Pagáčovie“, odpovedalo dievčatko zvonivým hláskom.

„Skutočne! Teda, Anička, úfam sa, že sa budeme mať radi a že budeš usilovná v učení.“

„Budem“, zašepkala Anička a blažene sa usmiala.

Pán učiteľ Jurkovič hľadel za ňou, až kým nezmizla za uhľom domu. „Kde sú tie časy“, zavzdychol si, a v radostnej rozpomienke vyjasnila sa mu tvár. Táto okrúhla hlavička, drobná postava a veľké úprimné oči... Celkom ako dcéruška jeho bývalého učiteľa z ľudovej školy, na ktorú sa tak rád vší pozrel, keď sedela v lavici medzi dievčatmi a ktorá mu bola už v školských laviciach tak od srdca naklonená. Potom si ju predstavil ako pannu, keď sa vrátil domov ako dokončený učiteľ. Vtedy hľadel na ňu ako na bytosť z nadzemských svetov. Volala sa tiež Anička... A keď potom o niekoľko rokov starý pán učiteľ zavrel oči a šiel na odpočinok pod lipy do cintorína, mladý učiteľ Jurkovič stal sa jeho nástupcom. Vtedy si odviezol svoju Aničku od oltára pod vlastnú strechu. Tu sa im narodil synček, vtedy si predstavovali tú najkrajšiu budúcnosť až do vysokej staroby, kým sa uložia tam, ku staručkému otcovi do dedinského cintorína. Ale stalo sa to celkom ináč. Keď ich jediný synáček vyrastal na mládenca, neodolateľná túha hnala ho do mesta. Chcel tiež študovať, čo mu ináč rodičia nebránili; ale jeho, ktorý bol zrenicou ich oka, ako by boli mohli opustiť a nechať ho samotného. Pán učiteľ Jurkovič zadal si teda žiadosť o preloženie do hlavného mesta a chlapec dosiahol svoj cieľ, stal sa študentom.

Ale na gymnáziu nemal šťastia, Do učenia bol lenivý a veľmi roztopašný. Dali ho potom do odbornej školy, kde si za krátky čas vymenil niekoľko povolání, ale vždy sa vracal ku svojim starostlivým rodičom sklamaný a roztrpčený. Sotva si odbavil vojenčinu, už sa oženil s dcérou istého zchudobnelého obchodníka, s ktorou mal už známosť ešte za študentských čias. Táto dievčina bola vlastne prekážkou v jeho študovaní. Mladý Jurkovič ustavične túžil za obchodom a nedal rodičom pokoja do tých čias, kým mu nedali zo svojich niekoľko trpkou ušetreným stovák na zariadenie obchodu.

„Ale teraz, deti, už nemáte u nás čo hľadať. Dali sme vám všetko, čo sme mali,“ povedal starý pán učiteľ Jurkovič. Mladí boli totiž dosiaľ u starých Jurkovičov na ich farchu. „Teraz sa pričiňte, aby ste tiež k niečomu prišli,“ dodal vrúcne a rozochvene, keď ich usadil do vlastnej domácnosti.

Ale napomínanie starého pána učiteľa bolo ako keby hrach o stenu hádzal. O dva mesiace už zasa začali chodiť ku rodičom. Raz syn, inokedy zasa jeho žena. Žalovali sa, že obchod ide mizerne a žiadali nanovo peniaze.

A starí dali, čo mali. Sotva si dožičili riadne sa najesť, v ostatnom sa uskromnili a šetrili „pre mladých“, ako hovorievali.

Ale synov obchod bol ako vrece bez dna. Zhltol všetko, čo sa u starých našlo. Starý pán učiteľ predal aj zlaté hodinky,

ktoré mu boli milou spomienkou ako svadobný dar jeho testa. Predali aj svadobný dar pani učiteľovej.

Až raz prišiel syn s novým návrhom ku rodičom, ktorý ich nadmieru prekvapil, ba zarazil. „Otecko, najlepšie by bolo pre nás všetkých, keby si sa dal k nám preložiť a bývali by sme spolu. Mamička by nemala nijakú starosť a prácu a v spoločnej domácnosti lepšie by sa nám gazdovalo.”

Pre starú pani učiteľku bolo to ako trňom do srdca. Má ísť k tej osobe, ktorá nikdy nemala k nej láskavého slova a nikdy ju nechcela porozumieť, ona, ktorá bola vzorná gazdiná, má ísť ku neveste, ktorá nemá ani za štipku smyslu pre sporiadané vedenie domácnosti. Jej materinské srdce dlho bojovalo, ale obetavosť a sebazaprenie zvíťazily.

Tak sa stalo, že štvrtá trieda v Suchárovciach dostala nového pána učiteľa. Syn vyprázdnil rodičom malú, vlhkú izbičku, s oknom do dvora, kde bol predtým sklad. Do nevlúdnej, chladnej a šerej miestnosti sinko ani jediným lúčom nezsvietilo.

Pekný nábytok, ktorý mali predtým v priestrannom byte, nedal sa tu všetok umiestiť. „Ale, mamička, načože vám to u nás bude,” nadhodila nevesta. „Už nemáte pre koho čo odkladať a my to tiež nepotrebujeme, nuž, predá sa to a peniaze sa na všeličo obrátia.” Hneď začala vyberať tie najlepšie kusy nábytku na odpredaj.

„Keď sa to speňaží, zaplatíme s tým tie najpotrebnejšie dlhy.” Starenke klesly ruky nevládne na kolená a zastenala. „Bože, môj, Bože môj, prečo si nás opustil.” a slza za slzou padala jej z očí.

Keď prišiel pán učiteľ zo školy, už boli najpotrebnejšie ostatky nábytku poukladané v tesnej izbičke.

„A čo urobíme s mojimi kvetinkami?” zabedákal. „Tie už skutočne nemám kde poukladať a tu by vôbec vyhynuly!” V predošlom byte mal ich skutočne hodne a pestoval ich s veľkou láskou.

„Otecko, predajte ich,” navrhla bezcitná nevesta. „Mali by ste s nimi bez tak zbytočnú robotu a peniaze sú lepšie.”

Uprel na kvetiny bolestný pohľad, ale neodpovedal. Popoludní dal si poodnášať všetky kvetiny do školy. Bol ich plný voz.

V škole ich rozostavil po stojanoch; v triede sa naraz premenilo okolie. Vyzeralo to ako v záhradke. Boly tam kampaľnuly, begónie, chryzantémy, muškáty, fialky, všetky v maľovaných kvetináčoch. Keď ich ukladal a triedil, opatrne oprašoval a polieval, to všetko dokazovalo, že ich má veľmi rád. A deťom sa tiež zapáčilo v záhradke pána učiteľa. „Ani jedna trieda nie je taká pekná,” hovorievaly. A pán učiteľ im dobrácky pripomenul: „No a teraz sa len pekne učte v tej našej záhradke.”

Keď sa skončilo vyučovanie, deti bez rozkazu chytily sa do polievania kvetínok. Každé, ktoré mohlo pochytiť nejakú nádobu, bežalo ku studni po vodu. Nedbaly, že sa oblialy a že ustaly, až boly všetky udychčané, najmä tie najslabšie. Len nech má pán učiteľ radosť, keď vidí, že sa starajú o jeho kvetinky. Potom im aj slúbil, že na konci školského roka dá každému z nich na zaštepnie.

V školskej miestnosti bolo čím ďalej, tým útulnejšie. Deti milovali starčeka-učiteľa a lnuly k nemu v srdečnom porozumení. A zvlášť Anička sa točila okolo neho a ochotne ho obsluhovala pred vyučovaním a po ňom. Všetku jeho žiadosť vyčítala mu z očí a keď už skutočne nevedela, čím by mu poslúžila, povedal dobrácky: „Pán učiteľ, netreba vám tabaku? Zabehla by som do trafiky.“ Keď prikývol, že áno, vzala bez všetkého tabatierku a natiahla pravú dľaň, na ktorú jej položil pán učiteľ dve koruny. So zdvihnutými rukami bežala do trafiky, kde začala recitovať, ako keby sa to bola nacvičila: „Prosím si za dve koruny tabaku, ale toho najlepšieho, prosím pekne, to je pre pána učiteľa!“ Trafikantka sa na ňu prekvapene pozrela. Ale keď videla v jej oku toľko vrelosti, naplnila tabatierku tým najjemnejším tabakovým práškom a opýtala sa: „Pre pána učiteľa? A ktorý je to. Ja si myslím, že je to ten najlepší!“

„Áno, ten veru, ten“, odpovedalo radostne dievčatko a už sa ponáhľalo do školy. Keď ju jej mamička videla bežať po ulici ako splašenú, tá až zalomila rukami. Veď ju vždy učila, ako má chodiť po ulici a teraz letí ako divoch, až jej vlasy lietajú vo vzduchu a rukami vesluje ako keby sa vo vode topila.

Pánu učiteľovi sa tabak nadmieru páčil. „Ach, aký je príjemný a veľa ho je.“

„To je za dve koruny,“ dokazovala Anička.

„Bude z teba dobrá gazdiná,“ zažartoval. „Vieš dobre nakúpiť.“

Anička bola vtedy šťastná, aj pán učiteľ bol vždy vládny, ale žart bol u neho zriedkavý hosť. Ešte v škole ako tak, medzi deťmi trochu pookrial, ale doma bolo čím ďalej tým horšie.

Syn bol slaboch a vládu v dome prevzala jeho žena, ktorá bola drsná a bezohľadná. Každá lyžica jedla, ktorú starci položili do úst, bola ako by naplnená blenom. Pani učiteľová chradla navidomočí a postava pána učiteľa nakláňala sa k zemi. Jemu aspoň v škole vošiel do srdca úprimný záblesk z detských očí, ale jeho stará manželka strašne sa nudila vo svojej tesnej izbičke, ktorá s nastávajúcou jeseňou stávala sa vždy vlhšia a vlhšia.

Vždy, keď si pán učiteľ spomenul v príjemne vykúrenej škole medzi deťmi a jeho kvetinkami na svoju drahú starkú, zatíchol vo vyučovaní a jeho tvár dostala bôľny výraz. — To vyčítala hneď aj Anička a jej úprimné oči zalialy sa slzami. Nevedela ináč, čo ho trápi, ale svojou oddanou detskou dušou

vycítila, že milovaný starček je nešťastný. A čím viacej tušila jeho bolesť, tým nežnejšia a pozornejšia bola ku nemu.

Keď v jednu noc prišiel sv. Martin na bielom koni a celý kraj vyzeral ako jedna veľká plachta, čakala Anička pána učiteľa pred jeho domom. Mala oblečený dlhý kabát, na hlave zamatovú čiapočku a na chrbte kapsičku s knižkami. Keď vyšiel pán učiteľ na ulicu, nemálo sa začudoval, keď ju videl tam stáť.

„Ale, Anička, čože tu robíš? Veď je ešte zavčasu do školy!“

„Viete, pán učiteľ, dnes je tak klzko, ľahko by ste mohli spadnúť. Ale ja vás odprevadím a zadržím, aby sa vám nič nestalo.“ A jemne ho chytila za ruku. Tak kráčali spolu až ku škole, do ktorej sa už začali žiaci a žiačky schádzať. Pán učiteľ sa jej vrele poďakoval a ona usmejúc sa riekla: „Pán učiteľ, chcela by som byť vaším anjelom strážcom...“

„Dieťa drahé, verím ti, že si mi oddané“, odpovedal so slzou v oku. „Keby som mohol čiastku tvojej lásky zaniest aj mojej pani učiteľovej.“

Keď prešli Vianoce, pán učiteľ ešte viac zosmutnel; hlava mu klesala na prsia, odkiaľ sa mu často vydral bolestný vzdych a jeho chôdza stávala sa veľmi neistou. Anička ho odprevádzala do školy i zo školy domov. Trápilo ju to, čo mohlo zasa dobrého pána učiteľa zastihnúť. Konečne sa odvážila opýtať: „Prosím vás, pán učiteľ, povedzte mi, čo sa vám stalo. Už sa nemôžem na vás tak pozerať, aby som sa neopýtala. Ak vás niečo trápi, rada by som vám pomohla.“

„Dieťa drahé,“ hovoril pán učiteľ trasúcim hlasom, „tu už len Pán Boh môže spomôcť. Pani učiteľová kašle a polihuje, veru polihuje, Anička.“

A bolo to skutočne s ňou vážne a beznádejné, aby sa v tej vlhkej izbičke zotavila. Jej staručký manžel ponáhal sa vždy domov zo školy a pomáhal jej ako sa dalo. Obsluhoval ju, varil čaj, aby jej bolo teplo, obkladal ju vankúšami. Ani sebe si nedožičil zaslúženého odpočinku. A bolo to na ňom aj vidno. Chudol so dňa na deň.

Syn chodil vedľa neho ako duch s vyplakanými očami, jeho žena sa ani teraz nezmenila, bola tvrdá a neuznanlivá. Hovorila, že keď mama kašle, otecko že sa nemusí pre to tak sužovať. „Ešte nám unrie a to teraz, keď obchod ide tak mizerne,“ hovorila vypočítavo. A mladý Jurkovič nevedel ju napomnúť, aby nehovorila tak bezcitne.

Keď februárové slniečko začalo do školy milo svietiť, kvetinky dnu rozostavené až sa jagaly na zimnom slnku. Hyacinty boly celé obsypané voňavými kvetmi.

„Vonku je ešte sneh a naša záhradka už prekvitá,“ tešily sa deti a opatrovaly kvetiny s láskou a usilovnosťou. Ale ani táto radosť detí nevedela pána učiteľa rozveseliť.

„Kvitnú mojej drahej žene na hrob,“ zavzdychol si a oči mu zvlhly od slz.

Nasledujúcu sobotu a v pondelok neprišiel do školy. Zastúpil ho prišiel pán kaplán... Konečne v útorok ráno vošiel neistým krokom do triedy. Bol bledý ako krieda a tvár sa mu ešte viac zvráskovalo. Oči mal červené, iste od plaču... Jeho hlas sa triasol, keď začal vyučovať a často pozeral smerom ku dverám, ktoré sa konečne otvorily.

Do miestnosti vošiel nejaký cudzí pán s neznámou dárou a obzerali si kvetiny na stojanoch; a potom sa jednali s pánom učiteľom. Trvalo to dosť dlho, až sa dohodli a pán vyložil na stôl niekoľko bankoviek. Keď pán učiteľ videl peniaze, ako bezmocný klesol na stoličku a rukami si začal brázdiť mäkké biele vlasy. Potom si hlavu oprel do dlaní a tak sedel dosť dlhú chvíľu...

V triede bolo úplne ticho. Deti nevedeli, čo sa to robí, ale hneď tušili, že pán učiteľ je veľmi, veľmi zarmútený, preto sa ani nepohly, len naľakané a lútostivo pozeraly na svojho dobrého pána učiteľa. Konečne sa ozval zvonček. Pán učiteľ vstal, trasúcou rukou sa prežehnal, pohol perami, ale nevyriekol ani slovíčko, deti samé odriekaly modlitbu po učení a potom sa tíško vytratili z triedy.

Pokrstenie Pána Ježiša.

Popoludní pred vyučovaním bola medzi deťmi čulá debata. Niektoré sa dozvedely, že dnes zavčasná zomrela pani učiteľová a že len pred deviatou zazvonili jej na umieráčku. Bolo to v tú chvíľu, keď cudzí pán s dámou odchádzal z triedy a pán učiteľ klesol bezvládne na stoličku.

Mnohé deti pustily sa do úsedavého plaču. Najžalostnejšie plakala Anička. Bolo jej strašne ľúto, asi tak, ako keď jej pred dvoma rokmi zomrel otecko a vynášali ho mŕtveho v rakvi. Srdce jej svierala bolesť a hlava div že sa jej nerozpukla. „Úbohý pán učiteľ!“ to bolo všetko, čo mohla vysloviť.

Až za hodnú chvíľu po zazvonení vošiel pán učiteľ a za ním dvaja neznámi chlapi s nosidlami, na ktoré pokládli kvetinky a odnášali ich. Keď zmizol posledný kvet, ostaly iba prázdne stojany. Deťom sa zdalo, že je trieda ako po pohrebe. Za poslednými nosidlami vyšiel pán učiteľ tiež na chodbu a ostal tam hodnú chvíľu. Pravdepodobne nemohol sa odhodlať vojsť do vyprázdnenej triedy. Na šťastie prišiel pán kaplán a ponúkol sa mu, že ho vo vyučovaní zastúpi.

Starček vošiel do triedy so sklonenou hlavou, neopovážiac si zdvihnúť oči na pusté stojany. Obliekol si vrchný kabát, pán kaplán mu podal baranicu a láskavo ho vyprevadil von. Potom sa vrátil do triedy. Aj jemu bolo smutno medzi prázdnyimi stojanmi. Tak rád sem chodieval do tejto útulnej miestnosti starčekovej, medzi jeho dobré deti a usmievané kvetiny. Dnes sú deti naľakané a kvetiny preč. „Dobrá duša,“ pomyslel si, „chce ju obložiť sviežou zeleňou a kvetím na poslednú trpkú rozlúčku.“

Deti ticho plakaly. „Utíšite sa,“ prehováral ich, hoci aj jemu bolo do plaču. „Pán učiteľ, až sa vráti po pohrebe sem, iste dá nazpäť podonášať tie kvetinky.“ — Toho dňa sa málo učili.

Keď bol pohreb pani učiteľovej, deti si vyžiadaly od pána kaplána, aby sa aj ony mohly zúčastniť na pohrebe. Do rakvi jej nosily obrázky a zúčastnily sa aj na zádušnej sv. omši. Ale zmiznuté kvetinky nikde nevidely.

Pán učiteľ v kostole a cestou na cintorín usedavo plakal a utieral si slzy, ktoré mu tiekly dolu tvárou. Mladý Jurkovič mal oči od plaču napuchnuté a červené, jeho žena hlasno beďákala, školské deti lkaly. Keď vynášaly rakev z kostola, Anička plačúc vystúpila z radu, urobila nad rakvou znak kríža, potom chytila pána učiteľa za ruku a vrele mu ju bozkala, pričom sa hlasite rozplakala. Pán učiteľ ju vďačne pohladil po hlavičke.

Deti nešly na cintorín, ale od brány sa žalostne pozeraly zo pohrebným sprievodom. Pán učiteľ potom ešte za dva dni neprišiel vyučovať, zastupoval ho pán kaplán.

Anička na tretí deň sa už nemohla dočkať pána učiteľa a preto sa rozbehla do jeho bytu. Našla ho chorého ležať na diváni. „Čo sa vám stalo, pán učiteľ?“ opýtala sa starostlivo.

Starček sa na ňu smutne usmial, ale vlúdne odpovedal: „Ale nič, dieťa moje, to je len slabosť.“

Obzerala sa po chladnej, šerej izbičke a potom povedala nasmelo: „Pán učiteľ, keby ste dali doniesť do školy zasa tie kvetinky. My by sme ich s láskou opatrovaly.“

Starčekova tvár sa zachvela. „Anička, tie kvetinky už viac v triede nevidíte. Už sú preč,“ riekol smutne.

„Preč?“ zavzdychlo dievča. „Navždy preč? A kde sú?“

Pán učiteľ obrátil reč na inú vec a sľúbil jej, že sa čoskoro vráti medzi nich. Tešil ju, že mu bude tam lepšie, ako doma, kde všetko na neho dolieha tiesňou za pani učiteľovou. Že príde, len nech sa mu troška polepší.

Anička v pitvore stretla mladú Jurkovičovú. Pristavila ju a opýtala sa jej: „Prosím vás, kde má pán učiteľ kvetinky? Chceme mu ich opatrovať, aby sa mu nepokazily.“

„Kvetinky?“ rozmýšľala Jurkovičová. „Veď kvietky pán učiteľ predal, aby mal pani učiteľovej na pohreb, tie vám už nezvädnú, máte po starosti,“ riekla ľahostajne a šla do izby.

Anička stála dlho v pitvore ako omráčená, potom sa plačúč rozbehla k pánu kaplánovi na faru, kde mu prerývaným hlasom oznamovala: „Pán kaplán, prosím vás, a viete o tom — bola som u pána učiteľa . . . už nemá kvietky. — Potom som sa opýtala pani Jurkovičky a tá mi povedala, že ich pán učiteľ predal, aby mal pani učiteľovej na pohreb.“

Pán kaplán založil si ruky do ramien a potom sa zahľadel pred seba. Rozmýšľal. „Dobré dieťa,“ riekol po chvíli, „dobré, že si mi to povedalo. Aká si starostlivá. Neboj sa, to sa všetko napraví. Pán učiteľ dostane nazpät svoje kvetiny a bude sa mať lepšie, ako dosiaľ.“

Dievčatko pozrelo na neho s vyjasnenou tvárou a pýtalo sa dychtivo: „A čo urobíme?“

„Stojany v škole naplníme kvetinami a pána učiteľa presídlime do svetlej izbičky, aby sa zotavil. Posledné roky jeho života ožiarime mu láskou. Ten šľachetný starček si to zaslúži,“ dodal vlúdne.

Po niekoľkých dňoch hlásil pán kaplán, že zajtra príde pán učiteľ nanovo do školy. Bola to za radosť v triede. Ráno po siedmej hodine stály už všetky pred školskou budovou, ktorá bola ešte zamknutá, už sa nemohly doma obdržať. Keď potom školník odomkol triedu, ako o preteky bežaly hore schodami, vrazily dnu a ostaly stáť ako očarované. Po stojanoch boli zasa rozostavené kvetinky a v miestnosti boľo ako v záhradke.

„Naša záhradka, naša záhradka,“ jásaly blažene. To zahnaťo z ich srd tiesne posledných dní. „A pán učiteľ príde!“ volaly jedno cez druhé.

Zakaždým, keď sa dvere otvorily, vstaly v laviciach, mysliac, že to už ide ich chorý pán učiteľ. Konečne vystupoval pomaly hore schodami, opretý o Aničkino pliecko. Tá otvorila

dvere a pán učiteľ prekročil prah. Ale ako sa prekvapil, keď videl v triede zasa svoje kvetinky. Pomaly sa mu vyjasňovala tvár.

Deti radostným hlasom odriekaly spoločný pozdrav. Anička vskĺzla do svojej lavice a triasla sa od radosti.

V tom už aj vchádzal pán kaplán, podávajúc pánu učiteľovi ruku. Jeho dobromyseľná tvár žiarila radostným úsmevom. „Pekne vítam, pán učiteľ, v záhradke.“ hovoril srdečne. „Len sa pozrite na tie svoje kvetinky, ako sa vám usmievajú, ako vás vítajú. Milujú vás tak, ako vy ich,“ myslel tým deti, lebo ukázal rukou do lavíc. „A budem prosiť ešte aj pána farára, aby vám dovolil presídlit k nám na faru ešte dnes popoludní. Tam je tak milo, máme aj záhradku, ale chýbuje nám skúsený radca. Vybral som vám izbičku, do ktorej vám bude svietiť ranné slniečko.“

Pán učiteľ stisol ruku dobromyseľnému kňazovi a držal ju vo svojich trasúcich dlaniach. „Ale ako sa to všetko stalo, veď ani neviem, komu mám ďakovať?“

„Tu, tomuto dievčatku, pán učiteľ, len sa pozrite na ňu, ako vás má rado, jej srdiečko vykúzlilo tu v škole záhradku a nás na fare obdarí milým susedom.“

Pohnuto sa zahľadel pán učiteľ na dieťa, ktoré mu pripomínalo jeho starkú z detských rokov. Potom ho chytil oboma rukami za tváričku a na čelo jej vtisol bozk: „Ďakujem ti,

Anička, ty si mojim jarným slniečkom, ktoré zohrieva starú dušu oživujúcim teplom lásky."

O jedenástej prišiel pán kaplán celý udychčaný medzi deti a oči mu iskrily od radosti. „Poďte, deti, poďte, zavedieme pána učiteľa k nám," hovoril rozjarene. „Bude to mať tam pekne." Potom sa obrátil ku Aničke a riekol jej šibalský: „No, Anička, chyt' pána učiteľa za ruku a zaveď ho na faru."

Šli ako víťazný sprievod, ktorý viedol pán kaplán. Za ním šiel pán učiteľ opretý o Aničkino plece a potom v dvojstupe celá trieda. Do izbičky na fare svietilo slniečko plným prúdom a pri okne trilkoval kanárik, div si hrdielko neroztrhol a stojany vedľa okien samý kvet.

„A pekne vítam, pán učiteľ," riekol mladý kňaz. „Deti, nech žije náš zlatý pán učiteľ!"

„Nech žije!" ozvalo sa zo štyridsať detských hrdiel. Ako odbleskom jarného slnka vyjasnila sa starčekova tvár, okrial láskou jemu blízkych duší.

Rumunský časopis o Piovi XII.

Známy rumunský časopis „Curentul" priniesol obsírnú úvahu o osobnosti a diele Pia XII. Článok najprv vyzdvihuje mimoriadne ťažkú úlohu sv. Stolice v terajšej dobe a pripomína, ako odhodlane Pius XII. prevzal dedičstvo posledných 4 pápežov, ktorí sa tak skvele zapísali do dejín Cirkvi.

Pisateľ sa potom zapodieva hlavnými činmi Pia XII., počínajúc encyklikou „Summi Pontificatus", ktorá majstrovsky načrtáva „veľké poslanie katolicizmu v tomto storočí neistoty a premien". V ďalšom podáva obraz mnohostrannej činnosti sv. Otca za pokoj a zmiernenie rán, zapríčinených terajšou vojnou. Zvláštnu pozornosť venuje jeho preslovom a poslanstvám, plným myšlienkového bohatstva a krásy. Podotýka, že tieto poslanstvá získaly Piovi XII. všeobecný obdiv a úctu aj ďaleko za hranicami konfesii, a že celé kresťanstvo uznáva v ňom svoju duchovnú hlavu, prozreteľného vodcu, povolaneého utíšiť vlny rozbúreného sveta.

Článok napokon vyzdvihuje bohatú činnosť sv. Otca a zdôrazňuje, ako on prenikavým duchovným zrakom vystihuje podstatu a duchovnú stránku terajších sociálnych otázok. Jeho sociálne učenie, inšpirované svetlom viery a evanjeliumovej pravdy, prednesené v nevídanej jasnosti a presvedčivej sile pripomína apoštolské námahy prvých čias Cirkvi. KTK.

„Katólicky internát v Nitre. Kto sa chce postarať o dobrú výchovu svojich synov, študujúcich v Nitre v gymnáziume, v meštianke alebo v škole ľudovej, nech sa obráti na správu **Biskupského internátu v Nitre.** Mesačný poplatok 450 Ks.

Mravný význam filmu.

Žiaci MUDr. Allariu, univerzitného profesora v Turíne, vydali z príležitosti 25. výročia jeho profesorskej činnosti almanach, v ktorom je vzácny príspevok **Dr. F. Janovitza** pod titulom: **Význam kina na mravné a telesné zdravie mladíka**. Článok je písaný v duchu prednášok jubilantových, ktorý neprestajne zdôrazňuje dôležitosť mravného a telesného zdravia pre dobro národa. Niektoré myšlienky z tohto vzácneho príspevku predkladáme aj našim čitateľom.

Účasť na filmovom predstavení vo verejnej miestnosti možno posudzovať so stanoviska pozitívneho i negatívneho.

Kladne možno posúdiť film, ktorý má výchovnú tendenciu, ktorý znamená kultúrne obohatenie, vzbudzuje šlachetné estetické city, trénuje vkus, vlieva radosť, ale nezakrýva ani smutné stránky života, ktorý predstavuje víťazstvo čnosti a dobra nad nerestou a zlom, ktorý povzbudzuje ku lepšiemu každodennému životu a chystá mládež pre život, naplnený dobrými skutkami, vznešenými citami a šlachetnými ideálmi. V krátkosti povedané, len tie filmy možno označiť za dobré, ktorých snahou je zlepšiť ľudstvo.

Pri tomto doterajšom posudzovaní nehľadeli sme na **lekárske stanovisko**. Z lekárskeho stanoviska nachádzame tu viac negatívnych stránok. Ide tu predovšetkým o psychické a morálne precitlivenie, s ktorým sa sleduje dej na plátne. Neslobodno ani zabudnúť na nervové napätie, vyvolané bedlivým pozorovaním filmu. Tak isto neslobodno podčeňovať výkon očí, vdychovanie nezdravého vzduchu v uzavretej miestnosti a iné nepriaznivé okolnosti filmového predstavenia.

K negatívnym zjavom treba tiež zaradiť časté navštevovanie filmových predstavení; ktoré i keď sú dobré, poučné a výchovné, predsa len zle pôsobia, ak sú pričasté.

I tu platí Horáciovo: Est modus in rebus — treba zachovať mieru, ak nechceme utrpieť mravnú, duševnú alebo telesnú škodu.

A teraz prichádzame ku negatívnym filmom, ktoré už svojím obsahom škodlivo pôsobia na mladistvú dušu. Sú to detektívne a dobrodružné filmy, filmy vynášajúce neresti, vychvaľujúce nemravnosť.

A tieto filmy majú z lekárskeho stanoviska veľmi škodlivý vplyv na mladých návštevníkov kina.

M. Rounoy spravil o tomto probléme anketu, ktorá mala pozoruhodný výsledok. Na dotazníku bolo šesť otázok:

1. **Ako pôsobia zlé filmy na dieťa pred jeho narodením.** Išlo o zistenie, aký vplyv má prežívanie vzrušujúcich a napínajúcich

scén filmového predstavenia na ženy v požehnanom stave a na mladú bytosť, ktorú nosia pod srdcom.

2. **Ako pôsobia filmy na deti vo veku, keď začínajú rozoznávať a percipovať obrazy.**

3. **Ako pôsobia vzrušujúce filmy na celkovú telesnú sústavu.**

4. **Ako pôsobia filmové predstavenia na duševnú činnosť človeka.**

5. **Ako pôsobia filmy na vytváranie charakteru.**

6. **Ako pôsobia filmy na výkon v povolání a na sociálny život človeka vôbec.**

Táto anketa, na ktorej sa zúčastnili vynikajúci odborníci z celého sveta, mala smutný výsledok. Ukázala, koľko škody a nebezpečenstva prináša so sebou navštevovanie filmových predstavení bez výberu a bez miery.

Zaujímavá je napríklad odpoveď **Alberta Hellwiga, redaktora z Potsdamu**, ktorý napísal o vzťahu nemravnosti, zločinnosti a kina tieto pozoruhodné riadky: „Ako sudca mal som dosť možnosti zblízka pozorovať účinok filmových predstavení na mladých a nedospelých návštevníkov kina. Môžem smelo tvrdiť, že detektívne a nemravné filmy sú priamym napomáhačom zločinnosti. Je však pravda, že osoba so solídnym mravným základom a jasnou myslou môže vyhnúť zlým následkom nemravného filmu. Film ani sám v sebe nie je zlý a normálnemu človekovi ani neuškodí. Kto však má v sebe ukryté zlé sklony, o ktorých ani nevie, tomu sú filmy veľmi nebezpečné, lebo ho zvädzajú a pohýňajú ku zlým skutkom. Mladík s takými sklonmi naučí sa v kine priamo rafinované spôsoby a vedecké metódy, ako vykonať zločin, ako si získať alibi ako zničiť stopy po spáchanom zločine...”

Bez akéhokoľvek zveličovania možno tvrdiť o kine toto:

1. **Filmové predstavenia nie sú pre mladých rovnako škodlivé.** Mladíci, citliví, náklonní k chorobám, nervózni, nemajú chodiť na napínavé a vzrušujúce filmy.

2. **Nie je dobré, keď mladíci navštevujú často filmové predstavenia,** ak sú dedične zafažení alebo sú vo veku, v ktorom je ich osobnosť rozdvojená, keď sa začína vytvárať ich charakter, keď vážne začínajú rozmýšľať o problémoch, s ktorými sa každodenne stretávajú, keď začínajú uvažovať nad svojím vnútorným životom. Vtedy majú totiž mnoho práce, stretávajú sa na každom kroku s protirečieniami a ťažkosťami, keď sú veľmi vznetliví a ľahko sa oduševňujú. Boloby pre ich budúci vývoj nebezpečné, keby sa v tomto kritickom období ich duša nasycovala ľahkými scénami, keď filmové predstavenia predstavujú neskutočný svet, keď kino oduševňuje pre nehodné ideály.

3. Nie je dobré, ak mladík, ktorý má byť vedený k dobrému, peknému, zdravému, chodí do kina, ktoré je školou zločinnosti, milkovania, ktorý okrášľuje hriech, ktorý otupuje svedomie. Takto sa mladík nesoznamuje so životom, ale dostáva sa na okraj života alebo speje rovno do záhuby.

4. Mladík sa ľahko oduševňuje a zapája za krásne ideály. Hltavo púšťa sa do života a usiluje sa tam uplatniť. Bolo by veľmi zlé, keby pomocou kina mal stratiť životný optimizmus. A ľahko sa to môže stať. Ak si totiž vytvorí v kine nereálnu predstavu života, nastane sklamanie, lebo skutočnosť sa neshoduje s tým, čo si on vysníval. Preto stráca radosť, život považuje za kliatbu a strpčuje život seba aj svojmu okoliu.

5. Častým navštevovaním filmových predstavení je ohrozené telesné zdravie mladého človeka. Môže sa ľahko stať, že mladík bude za celý život nervóznym, precitlivým, čo ľahko vyústí i vo väčších ťažkostiach.

6. Nemožno zabudnúť, že hľadením na pohyblivé obrazy filmu oslabuje sa zrak. I sluchový aparát trpí často pri filmových predstaveniach. Tak isto zle pôsobí na zdravie človeka, najmä mladého, dýchanie vzduchu preplnenej miestnosti, ktorá sa ani dobre nevetrá. Nemožno zatajiť, že tieto miestnosti sú aj výborným prostredím pre prenášanie chorôb. Mnoho epidemických nemocí sa šíri práve pomocou kina.

Tento článok zakončíme slovami Dr. Janovitzu: „Neslobodno zveličovať zlý vplyv nemravných filmov na mládež. Ale našim záverom je predsa: **Treba sa postarať, aby filmy boli po mravnej stránke bezchybné. Predstavme svojej mládeži filmy, plné životného optimizmu, kde vždy triumfuje čnosť, láska a добрota. Ukážme jej šľachetné vzory lásky a obetavosti za vlasť. Nakrúcajme filmy, v ktorých sa bude zvelebovať rodina, materstvo a náboženstvo. Pridržiavajme sa zásad pápežskej encykliky o výchove, v ktorej Pius XI, sa žaľuje, že také mocné prostriedky propagandy, ako je film a rádio, nepodliehajú nijakej kontrole a tak sa stávajú podnecovateľom zla. Želá si, aby boli správne ocenené predstavenia, v ktorých sa zdôrazňuje náboženstvo, mravnosť a čnosť.** KTK.

Kňazské exercície

v Zoborskom kláštore pri Nitre v roku 1948

5.— 9. júla	16.—20. augusta
12.—16. júla	23.—27. augusta
19.—23. júla	30. aug.—3. septembra
9.—13. augusta	13.—17. septembra

Prihlášky prosíme do osem dní pred začiatkom kurzu na adresu: Misijný dom Sv. Svorada, Nitra-Zobor. O prijatí pošleme upovedomenie.

MISIJNÝ DOM NITRA, ZOBOR.

Úryvok z listu čínskeho biskupa.

Vojnový požiar čínsko-japonského konfliktu ťažko doľahol aj na misie v Číne. Jedno z najťažšie postihnutých provincií je Fechwán, ktorej čiastku tvorí apoštolský vikariát Chunking (Čunking). Ako ťažko trpela táto misia, o tom svedčí list apoštolského vikára Msgr. Jantzena, ktorý zomrel v minulom roku. List je z roku 1941, ale len teraz sa dostal do verejnosti. Prinášame z neho výťah:

... V minulom máji mali sme len štyrikrát letecký poplach. O to ťažšie nás však postihol jún. 1. júna, na Turíce, dopadlo na biskupské sídlo 13 bômb. Štyri, ktoré padly do záhrady, neexplodovaly, dve ďalšie zničily posledný z našich štyroch kostolov. Jedna zrovnala so zemou vchod do sídla a kanceláriu, dve iné zničily budovu pre misijný personál v dĺžke 50 metrov. Zostatok poskytuje smutný pohľad. Nasledujúceho dňa prišiel na rad kláštor domorodých sestier. 4. júna bol znovu poplach, ktorý trval celých 5 hodín. Jeden z najväčších leteckých úkrytov stal sa dejiskom hroznej tragédie: viac tisíc osôb, ktoré sa tam natlačily, prišlo o život následkom zlého vzduchu. Oficiálne bolo oznámené, že prišlo o život 700 osôb, ale policajní úradníci mi včera povedali, že úradným vyšetrovaním zistili, že počet mŕtvych bol skoro 5000. Jaskyne, vykresané do skál, sú skutočne istým úkrytom pred bombardovaním, ale bolo by treba alebo obmedziť počet tých, čo sa tam chcú ukryť, alebo aspoň usnadniť, aby tí, ktorí sa začnú zle cítiť, mohli voľne vyjsť von. Dosiaľ to robili tak, že úkryt dali celkom zaplniť a potom dvere zavreli až do konca poplachu.

Trištvrte našich nemovitostí je v troskách alebo celkom spálené. Ryža stojí už 100 dolárov za 30 fundov. Mám 85 kňazov a potrebujem pre nich mesačne 1200 dolárov na stravu. Okrem toho máme ešte udržiavať dva semináre, dva sirotince v každom po 130 sirot, jeden starobínek a viac škôl . . .”

Aké hrozné následky má vojna na celkový stav misie, nedá sa nateraz zistiť. Roku 1939 bolo 40.000 duší vo vikariáte, do čoho sú už zarátaní aj cudzinci a katechumeni. Vtedy tam účinkovalo 85 misionárov z Parížskej misijnej spoločnosti, 5 bratrov z kongregácie maristov a 90 misijných sestier, z ktorých bolo 73 domorodých.

Fides-KTK.

Malý seminár v Nitre. Žiaci od IV.—VIII. gymnaziálnej triedy, ktorí cítia v sebe povolanie na kňazský stav, nech sa prihlásia u **riaditeľstva Malého seminára v Nitre** po obdržaní školského vysvedčenia. Chovanci tohto ústavu platia mierny poplatok za stravu.

Prvý katechistický kongres v Guatemale.

V Guatemale, hlavnom meste štátu toho istého mena, konal sa v marci prvý veľký Národný katechistický kongres, usporiadaný z príležitosti jubilea sv. Otca. Prípravou naň boli zvláštne katechistické kurzy po všetkých farnostiach. Kongres pozdravil aj sv. Otec zvláštnym telegramom. Guatemalský arcibiskup vydal o ňom zvláštny pastiersky list. Zúčastnil sa na ňom celý arcibiskupský sbor na čele s apoštolským nunciom. Na kongrese rozoberaly sa všetky katechistické otázky podľa potrieb krajových oddelení pre mužov a ženy. Hlavné témy kňazskej sekcie boli: „Nutnosť katedry pre katechetickú pedagogiu“, „Dôležitosť katechetických kázni“ a „Moderátor katechizmu“. Sekcia mužov študovala témy: „Katechizovanie je najlepším apoštolátom“, „Vyučovanie katechizmu v terajšej dobe“ a „Vzorné katechézky“.

Sekcia žien rozoberala otázky: „Katechizovanie detí malých a odrastlých“, „Náboženské vyučovanie a výchovu“ „Utváranie svetských katechéto“.

Štvrtý deň venovali deťom. O 10. hod. rozdávali na dvore arcibiskupského paláca odmeny víťazom katechistických pretekov. Popoludní 10.000 detí kráčalo mestom do kostola sv. Dominka, kde sa zasvätili Matke Božej.

Na zakončujúcich slávnostiach pred katedrálou a na eucharistickej procesii kongresu sa zúčastnilo vyše 50.000 ľudí.

O poškodených janovských kostoloch

za nepriateľských náletov podal janovský arcibiskup presné výpočty sv. Otcovi. Podľa tejto zprávy nálety značne poškodili 72 kostolov. Niektoré sú tak zničené, že ich bude treba zrúcať a znovu od základov vystavať. KTK

Turínsky ľud

si úprimne osvojil výzvu k apoštolátu modlitby a eucharistickej krížovej výprave, ktoré povzbudzujú obyvateľstvo, aby sa v dnešných ťažkých pomeroch utiekalo k Panne Márii. Ku chrámu Pomocnice kresťanov prúdil ľud ako rozbúrené more s modlitbou ruženca a žalmom Misere na perách. Na námestie chrámu vmestila sa len sedmina celého zástupu, ostatní zostali natlačení v susedných uliciach. Arcibiskup, kardinál prehovoril k ľudu a potom s ľuďmi obnovil venovanie mesta sv. Panne.

Konkurz do veľkého seminára v Nitre. Absolventi gymnaziálnych štúdií s maturitným vysvedčením môžu sa hlásiť za **bohoslovcov** (teologov) na Biskupskom úrade v Nitre alebo v rektoráte veľkého seminára. Doklady: krstný list, matur. svedectvo a odporúčanie od p. katechéty alebo farského úradu.”

Milánske zručané a poškodené kostoly

dostaly od Pia XII. 50.000 lír podpory. Súčasne vyjadril sv. Otec svoju dôveru v milánsky ľud. Počíta s tým, že rozumie cesty Prozreteľnosti, ktorá posielala i skúšky a utrpenia ako príležitosť k pokániu a zásluhám.

KTK

Poďakovanie.

Najvrúcnejšie vďaky vzdávam najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, Ne-poškvrnenej Panne Márii, sv. Jozefovi a sv. Terezke Ježiškovej za vyslyšanie a pomoc. — Na podporu „Sv. Rodiny“ posielam Ks 15.—

P. A., Veľké Kostolany.

Vrúcnu vďaku vzdávam Božskému Srdcu Ježišovmu, prebl. Panne Márii, sv. Jozefovi, sv. Júdovi Tadeášovi a sv. Terezke Ježiškovej za vyslyšanie prosby v ťažkom podozrení. Prinavrátili mi duševný pokoj. Presvedčil som sa, že kto dôveruje v Boha, nemôže zahynúť. Boh dopustil, ale neopustil, nech mu zato patrí večná vďaka.

Š. T., Žilina.

Najvrúcnejšie vďaky vzdávam preláskavému Božskému Srdcu Ježišovmu, Prebl. Panne Márii a sv. Jozefovi za vyslyšanie. Po trefom deviatniku sa nám ohlásil stratený syn na fronte. V mnohých prosbách ma už Božské Srdce Ježišovo vyslyšalo. Vždycky ťam v Jeho dobrotu a lásku, že nikdy nenechá moju prosbu bez vyslyšania.

K. S., Svätý Michal n. Žitavou, Maďarsko.

Vrelá vďaka Božskému Srdcu Ježišovmu za vyslyšanie. Onemocnela som na reumu, z ktorej ma Božské Srdce na orodovanie Matky Ustavičnej Pomoci uzravelo. Taktiež vzdávam mnohé vďaky za vyzdravenie dieťaťa z ťažkej nemoci.

M. C., Široké.

Najúprimnejšie ďakujem Božskému Srdcu Ježišovmu, nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a sv. Jozefovi za uzdravenie z ťažkej choroby a za pomoc v ťažkostiach.

Bohuznámy.

Najvrúcnejšie vďaky vzdávam Božskému Srdcu Ježišovmu, Matke Ustavičnej Pomoci, sv. Jozefovi, sv. Júdovi Tadeášovi a sv. Antonovi za uzdravenie z duševného trápenia, za odstránenie zlých myšlienok v krajnej duševnej núdzi. Nech je oslávený Trojjediný Boh, Jeho Matka a všetci anjeli a svätí. Na zveladenie „Sv. Rodiny“ posielam 10.— Ks.

Čitateľka Sv. Rodiny H. M., Stráže n. M.

(Pán Boh zaplať za podporu. Red.)

Odkazy redakcie.

Všetkým, čo posielajú poďakovania alebo akékoľvek príspevky, odkazujem, aby podpísali **celé meno a úplnú adresu**, lebo ináč sa nemôže nič uverejniť. Opätovne prízvukujem, že redakcia musí poznať adresu a meno každého svojho prispievateľa i keď sa pod príspevok meno nenapíše.

Za redakciu zodpovedá **Július Šimko, farár, Lipt. Trnovec**. Na túto adresu sa zalielajú rukopisy. **Neprijaté čísla ako i predplatné prosíme zasielať na adresu: misijných domov v Nitre, v Štavníku, p. Hrabušice a vo Vidinej, p. Lovinobaňa**. Tlačil „Lev“ kníhtlačiarsky a naklad. spolok úč. spoločnosť v Ružomberku.

S v ä t á R o d i n a

Casopis k úcte sv. Rodiny Nazaretskej a k ochrane rodín kresťanských. Orgán všeobecného spolku k úcte sv. Rodiny Nazaretskej. — Vychodí mesačne, vydáva: Spoločnosť Božieho Slova. **Predplatné:** na rok pre Slovensko 12 Ks, pre Maďarsko 2 Pengő 40 fil., pre Francúzsko 15 Ks, pre ostatnú cudzinu v Európe 20 Ks, pre Ameriku 1 dolár. — Do cudziny posielajú sa Sv. Rodina len za predplatné vopred poslané. — Predplatné sa počítá od januára do decembra. — Predpláca sa v Misijnom dome, Nitra, č. šek. účtu 3074, alebo v Misijnom dome, Štiavnik, p. Hrabušice, č. šek. účtu 3099, alebo v Misijnom dome, Vidiná, p. Tomášovce, č. šek. účtu 3119. — Redakcia „Sv. Rodiny“, Rím-katolícky úrad, Liptovský Trnovec, p. l., okr. Lipt. Sv. Mikuláš. Neprijaté čísla a predplatky prosíme posielat' na adresu misijných domov. — **Predplatné pre Maďarsko ročne 2 Pengő 40 fil.** na adresu Szt. Imre Missziós Szeminárium, Kőszeg, Maďarsko. Číslo šeku 33.275. Na túto adresu sa môžu hlásiť naši ct. odberatelia, čitatelia v Maďarsku aj do nášho Misijného Omšového spolku; členské je 10 Pengő za jednu osobu.

Modlitba zasvätenia sa Svätej Rodine.

(Od svätého Otca Leva XIII. schválená a predpísaná.)

Ó Ježišu, najlákavejší Spasiteľ! Ty si s neba zostúpil a svet učením a príkladom si osvietil; najväčšiu časť svojho zemského života sv. Jozefovi a Panne Márii poddaný v chudobnom nazaretskom dome si strávil. Takto si posvätil túto Rodinu, ktorú si všetky kresťanské rodiny majú mať za vzor.

Prijmi milostive pod svoju ochranu i našu rodinu, ktorá sa Ti i teraz s dôverou obetuje a zasväčuje. Chráň a bráň ju a pestuj v nej stále svoju svätú bázeň. Zachovávaj v nej obetavú lásku a domáci pokoj, aby takto vždy viac podobná bola svätému vzoru svätosvätej Rodiny v Nazarete; aby z našej rodiny nikto nezahynul, ale každý obsiahol večný život.

Preblahoslavená Panna Mária, najlákavejšia Matka Ježiša Krista a naša Matka, vypros nám dobrotive, aby Pán Ježiš toto naše pokorné a dôveryplné zasvätenie láskave prijal a našu rodinu, Svätej Rodine zasvätenú, milostive požehnával.

Drahý svätý Jozef! hlava Svätej Rodiny, ochranca Ježiša a Márie, pomáhaj nám vo všetkých našich potrebách. Nauč nás v rodine po vzore Svätej Rodiny spoločne sa modliť, svedomite pracovať, ťažkosti a kríže trepezlivo znášať; všetko pre Boha a na spasú našej duše. Takto úfame vo večnosti s Pannou Máriou i s Tebou večne chváľte svojho Božského Vykupiteľa, Ježiša Krista.

Ježiš, Mária, Jozef! Vám porúčam svoje srdce, svoju dušu!

Ježiš, Mária, Jozef! stojte pri mne v ostatnom boji!

Ježiš, Mária, Jozef! s Vami nech odíde moja duša v pokoji! Amen.

Chlapci, študenti, pre Vás!

Priď a nasleduj ma!

I na tebe spočinulo azda láskavé oko Spasiteľovo.

I tebe vraví ten istý Majster, ktorý kedysi sa pozeral na mladíka v Evanjeliu a zamiloval si ho.

Pod i ty, ak ťa obdaril Všemohúci schopnosťami telesnými a duševnými (kus dobrého zdravia a vlohy pre gymnaziálne štúdium) a vložil ti do mladého srdca svätú túžbu po stave kňazskom a misionárskom.

Prihlás sa a pýtaj si informácie v našich Misijných domoch v Nitre a v Štiavniku, p. Hrabušice.

Poslal si už predplatné na Sv. Rodinu, alebo ho ešte dlhuješ?

Chcete čítať zaujímavú knihu?

Objednajte si

„Sestru Beatu“

ktorá vyjde v blízkom čase nákladom Sv. Rodiny.

Misijný dom Annuntiata, Štiavnik, p. Hrabušice.

Kniha sa veľmi hodí ako pre jednotlivcov, tak aj pre verejné knižnice, ústavy, kláštory. Ukazuje vám ako je možné spojiť riadnu veselosť a modlitbu. Mládež, ktorá dychtí po zaujímavom románovom čítaní, nájde v tejto knihe opravdivého priateľa.

Kniha má 208 strán, cena broš. 20 Ks.

Objednávky adresujte:

Misijný dom „ANNUNTIATA“, Štiavnik,
pošta Hrabušice

Ste priateľom Spoločnosti Božieho Slova?

Objednajte si

životopis P. Arnolda

jej zakladateľa, ktorý práve vyšiel. Má 249 strán, 11 obrázkov, je krásne kartonovaný a orezaný, stojí len 28 Ks. (Viazaný 45 Ks.)

Čo hovorí o knihe Jeho Excelencia najdôstojnejší pán biskup nitriansky

Naši drahí veriaci z kruhov inteligencie a jednoduchého ľudu nájdu v tejto knihe mnoho zaujímavého a nasledovania hodného. Upúta ich životná dráha jednoduchého muža, ktorý svojou húževnatou obetavosťou a vytrvalou modlitbou stal sa „nástrojom Božím“ a priekopníkom katolíckej Cirkvi. Mládež uvidí v ňom vzor usilovného nepodajne vytrvalého čnostného mladíka. Naši rodičia sa presvedčia, že dobrý strom vždy dobré ovocie prináša, keď budú čítať aký vplyv mal dobrý príklad zbožných rodičov na celú rodinu, zvlášte na ich syna Arnolda.

Objednávky adresujte:

Misijný dom, Nitra,

alebo

Misijný dom „ANNUNTIATA“, Štiavnik,
pošta Hrabušice
